

Giới thiệu Thần khiết

Truyện Thần khiết của tác giả Như Thị Phi Nghiênh thuộc thể loại hiện đại, thanh xuân vườn trường. Vu Thần Khiết nghiêng đầu, vừa liếc mắt qua thấy hết bài làm của Lý Hồng trên màn hình máy tính, trả lời theo quán tính: "Không đúng!"

Vừa nói xong đã nghe được âm thanh trả lời: "Hả?"

Giọng nói của nam nhân ngôn tình hiện đại không vang, ngữ điệu thần nhiên, nghe không ra cảm xúc gì.

Vu Thần Khiết nhìn về phía giọng nói phát ra trong truyện online, Nghiênh Mặc lẳng lặng đứng ở trước màn hình lớn của phòng tin học, dùng biểu tình kỳ quái hết khổ chuyển sướng nhìn chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Thần khiết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Hiểu Lâm

“Vu Thần Khiết!”

Vu Thần Khiết vừa mang túi sách từ thư viện đi ra thì nghe được âm thanh quen thuộc kêu mình, cô quay đầu lại thấy một cô gái tóc ngắn mang túi sách, tay phải đặt ở phía sau túi sách chạy đến. Vu Thần Khiết bước về phía bên phải chờ Phương Úy Hân.

Phương Úy Hân dừng lại, hỏi: “Cậu đi thư viện hả?” Cô đi sớm, không biết Vu Thần Khiết cũng đến thư viện.

Vu Thần Khiết gật đầu: “Tớ đến mượn mấy quyển sách.”

Đêm lạnh như nước, gió nhẹ phơ phất.

Lúc này đã quá 10 giờ tối, nhiệt độ không khí tháng bốn vừa phải, hai người đều là sinh viên khoa tài chính đại học E, lại ở chung một ký túc xá, nên vừa cùng nhau đi về hướng ký túc xá vừa nói chuyện phiếm.

Phương Úy Hân hỏi: “Cậu đã làm bài tập môn thống kê chưa?”

Vu Thần Khiết dừng bước một chút, xuýt chút nữa thì quên. Cô đưa tay lên xoa trán: “Về ký túc xá tớ sẽ làm.”

“Tớ cũng chưa làm.”

“Chắc không cần nhiều thời gian lắm đâu, tớ nhớ rõ giáo sư chỉ ra 3 câu thôi.” Trong ấn tượng của Vu Thần Khiết, giáo sư môn dạy môn thống kê không bao giờ ra bài tập nhiều.

“Đúng vậy, hơn nửa tuần sau mới phải nộp.” Phương Úy Hân thường xuyên trước buổi nộp bài tập một ngày mới bắt đầu làm.

Vu Thần Khiết lấy tay sờ quai túi sách. “Giáo sư giảng bài rất dễ hiểu, lúc làm bài tập cũng không quá khó khăn.”

Phương Úy Hân nói: “Lần trước bài tập của tớ sắp nộp mới làm, nên sai nhiều, kết quả chỉ được điểm B.”

“Do giáo sư sửa bài hả?” Vu Thần Khiết hỏi.

“Không phải, do Nghiênh Mặc sửa.”

“Nghiênh Mặc?” Vu Thần Khiết nhắc lại, cảm thấy cái tên này rất kỳ quái, vừa nghe qua cô còn tưởng là “Nghiên Mặc(*)”?

(*)Nghiên Mặc dùng để mài mực, còn gọi là nghiên mực.

Phương Úy Hân nghiêng đầu nhìn cô: “Chính là sinh viên được giáo sư nhắc tới, sẽ cùng học với chúng ta, nghe nói là sinh viên đặc ý nhất của cô.”

Vu Thần Khiết nghe cô bạn nhắc tới rồi cuộc cũng nhớ ra.

Giáo sư dạy bọn họ môn thống kê là một cô giáo trung niên họ La, ở giới thống kê học rất nổi tiếng. Tiết đầu tiên khi đi học, giáo sư La chỉ vào một sinh viên ngồi ở dãy cuối phòng học nói: “Đây là học sinh của cô Nghiênh Mặc, môn thống kê của em ấy rất tốt, học kỳ này em ấy sẽ học cùng các em môn của cô, các em có gì không hiểu có thể hỏi Nghiênh Mặc.”

Mỗi lần học môn của giáo sư La, Vu Thần Khiết đều chăm chú nghe giảng. Đôi lúc trong quá trình học giáo sư La thỉnh thoảng nhắc đến hạng mục nghiên cứu của mình đều nhắc đến một cái tên —— Nghiên Mặc, nghe nhiều lần, mọi người đều quen thuộc với cái tên này.

Thì ra bài tập do anh ta sửa .

Môn sinh đặc ý(**), Vu Thần Khiết đương nhiên hiểu hàm ý của bốn chữ này, đây đúng là một danh hiệu không hề đơn giản.

(**) Sinh viên giỏi nhất, được coi trọng nhất, chú ý đến nhất.

Phương Uy Hân thấy cô không nói gì, còn nói thêm: “Lúc lên lớp giáo sư La nói tiết thí nghiệm tuần sau của chúng ta hình như do anh ấy đến giúp chúng ta giảng bài.”

Lúc này hai người đã đi đến ký túc xá.

Vu Thần Khiết gật đầu nói: “Giáo sư La bận rất nhiều việc .”

Trở lại ký túc xá, Vu Thần Khiết ngồi lên giường chuẩn làm bài tập môn thống kê, bài tập bình thường sẽ cộng với điểm học kỳ chia ra .

Cô mở bài tập của mình ra, nhìn phía trên có một chữ A màu đen. Cô lắc đầu suy nghĩ, tại sao sửa bài lại dùng bút màu đen chứ? trong lòng Vu Thần Khiết cảm thấy sửa bài tập nên dùng bút đỏ chứ. Sau đó cô lại nhìn đến dòng chữ, chữ viết không lớn, chỉ chiếm một diện tích nhỏ.

Thu hồi tâm tư, bài tập môn thống kê trên laptop ra, bắt đầu làm bài tập.

Buổi tối thứ ba có một tiết thí nghiệm thống kê. Mục đích của tiết thí nghiệm này chính là để cho sinh viên hiểu thêm về tần số trong SPSS(***) của môn thống kê.

(***) SPSS (viết tắt của Statistical Package for the Social Sciences) là một phục vụ công tác phân tích .

Môn thí nghiệm ở trường học được tiến hành trong phòng tin học, giáo sư La đã sớm dặn Nghiên Mặc lắp đặt các trang bị thí nghiệm sẵn trong này. Tuy là tiết học thí nghiệm nhưng vì học trong phòng tin học nên có một số sinh viên mở máy tính bắt đầu dùng: Nói chuyện trên QQ, xem tần số,

Vu Thần Khiết và Phương Uy Hân đi trễ, may mắn Lý Hồng đã sớm, nên đã dành chỗ sẵn cho hai cô, hai người vội vàng mở SPSS ra.

Nghiên Mặc mặc một chiếc áo soni màu lam, dáng người thon dài thẳng tắp đứng trước màn hình lớn của phòng tin học, khoe môi khẽ nói: “Mọi người muốn xem tài liệu thì hãy nhanh chóng xem, lát nữa quản lý phòng cơ học sẽ cắt mạng.”

Thật ra nói như vậy đã rất nể mặt mũi sinh viên phía dưới rồi: tuy rằng hầu hết sinh viên đều mở trang web, nhưng hầu như không có ai mở tài liệu học cả, mà hầu hết đều mở QQ, tin tức thể thao hoặc rất nhiều các diễn đàn khác nhau.

Vu Thần Khiết vốn dĩ đang nhìn màn hình máy tính một cách nhàm chán, nghe xong lời này không khỏi ngẩng đầu lên.

Cô nhìn nam sinh thân nhiên đứng ở trong phòng thí nghiệm, thân hình cao cao gầy gầy làm cô liên tưởng đến từ “ cao ngất“. Tuy là buổi tối đầu hạ, phòng tin học bởi vì có sự hoạt động của máy tính khiến cho nhiệt độ trong phòng hơi cao, nhưng nam sinh kia lại mang đến cho cô cảm giác mát lạnh. Giống như một thứ đồ uống được lấy ra từ trong tủ lạnh giữa mùa hè nóng nực, cảm giác mát lạnh đó như thấm vào ruột gan cô vậy.

Sinh viên phía dưới sau khi nghe xong lời nói của Nghiên Mặc , hầu hết đều biết ý đóng trang web lại. Có một bạn học ngồi ở phía sau Phương Uy Hân cúi đầu nói: “Quản lý đúng là ngoan (ác độc) thật .”

Chuông vào lớp vang lên, Nghiên Mặc bắt đầu hướng dẫn sinh viên thực hành.

Vu Thần Khiết chăm chú nghe hướng dẫn, rất nhanh quen thuộc với các công năng của SPSS, sau khi bắt tay vào thực hành rất thuận buồm xuôi gió, Phương Uy Hân đối với cách sử dụng và công cụ SPSS không hiểu nhiều lắm, tiến độ làm rất chậm, khi nhìn sang Vu Thần Khiết thấy cô ấy trong chớp mắt đã đuổi kịp tốc độ của Nghiên Mặc.

Lý Hồng ngồi bên cạnh Vu Thần Khiết và Phương Uy Hân , thành tích học tập của cô từ trước đến nay đều rất tốt, nhưng lúc này cô bận gửi tin nhắn cho bạn trai nên hơi thất thần, nghe không rõ bài giảng, vì thế khi thực hành đã hỏi Vu Thần Khiết: “Làm như thế này hả?”

Vu Thần Khiết nghiêng đầu, chỉ liếc mắt một cái đã thấy hết bài làm của Lý Hồng trên màn hình máy tính, trả lời theo quán tính: “ Không đúng!”

Vừa nói xong đã nghe được âm thanh trả lời: “ Hả?”

Thanh âm không vang, ngữ điệu thân nhiên, nghe không ra cảm xúc gì.

Vu Thần Khiết nhìn về phía giọng nói phát ra, Nghiên Mặc lẳng lặng đứng ở trước màn hình lớn của phòng tin học, dùng biểu tình kỳ quái nhìn chính mình.

Vốn dĩ Nghiên Mặc vừa thực hành vừa giảng bài, trong phòng tin học chỉ quanh quẩn mỗi âm thanh của anh, trước đó có một nữ sinh vừa hỏi anh về một thao tác, anh liền giải thích vài câu: “...chọn cái này mới đúng...”

Vừa mới dừng lại, chợt nghe âm thanh của một cô gái nói “Không đúng”, vừa đứng sau khi anh giải xong đáp án, nghe giống như đang trả lời câu hỏi của anh. Anh liền nhìn sang, là một nữ sinh mặc chiếc áo cộc tay màu trắng. Về mặt của cô có chút mơ hồ, dường như với tình cảnh vừa rồi cũng cảm thấy hoang mang.

Vu Thần Khiết vừa nói hai từ “Không đúng”, mấy người xung quanh đều biết cô nói gì, nhưng không có nghĩa là Nghiêm Mặc cũng biết. Phương Úy Hân nghĩ: nguy rồi, hiểu lầm hiểu lầm.

Vu Thần Khiết cũng sững sốt chốc lát, sau đó ngay lập tức phản ứng lại, có lẽ trợ giảng đang cho là cô đang làm khó dễ anh. Theo phản xạ cô vội vàng cúi đầu xuống áp mặt vào giữa hai cánh tay, cảm thấy bên tai dần dần nóng lên. Trong lòng mặc niệm: tôi không phải cố ý, tôi không phải cố ý. Chỉ có thể xin lỗi như vậy.

Nghiêm Mặc liếc mắt nhìn nữ sinh kia, nhìn thấy cái đầu màu đen đang áp sát mặt bàn..

Chắc là xấu hổ rồi.

Có lẽ nữ sinh này đang trả lời bạn học không cẩn thận vừa đúng lúc mình nói xong.

Anh rất nhanh khôi phục tâm trạng, tiếp tục giảng giải: “Như vậy, chúng ta tiếp tục thao tác lúc này...”

Cuối cùng tiết học thí nghiệm cũng qua. Các nhóm sinh viên lục tục ra khỏi phòng thí nghiệm, chỉ còn lại vài sinh viên còn ngồi ở chỗ ngồi.

Vu Thần Khiết ngồi ở ghế trên chỉ cho Lý Hồng vẽ biểu đồ. Phương Úy Hân ngồi ở bên cạnh hai người, mở trang web xem tin tức Chu Kiệt Luân —— lúc này đã quảng cả quản lý viên ra sau đầu.

Trên bục giảng Nghiêm Mặc bị mấy nữ sinh ngăn lại hỏi một số vấn đề.

Phương Úy Hân ngẩng đầu nhìn về phía trước, kéo kéo góc áo Vu Thần Khiết, nhỏ giọng nói: “Cậu xem, những người ở lại hỏi bài đều là nữ sinh, sức quyến rũ của Nghiêm Mặc thật lớn đó.”

Vu Thần Khiết cũng nhìn về phía phía trước.

Vị trợ giáo trẻ tuổi Nghiêm Mặc này đứng ở trước bục giảng, hơi hơi cúi người. Tuy rằng anh đã đứng cả buổi tối, nhưng trên mặt một chút biểu hiện khó chịu cũng không có, vẫn kiên nhẫn nghe mấy vấn đề của nữ sinh hỏi.

Có lẽ là do mùa hè nên cô hơi khát nước, đứng rồi ngồi trước máy tính cả buổi tối mà, cổ họng của Vu Thần Khiết hơi khàn khàn: “Nam sinh hình như không thích hỏi mấy vấn đề đó.”

Bàn tay Lý Hồng đang đặt trên công cụ thí nghiệm, dùng khủy tay chạm nhẹ vào Vu Thần Khiết: “Đặt nơi này hả?”

Vu Thần Khiết ngăn cô ấy lại: “Không phải đặt nơi này.” Dùng tay của mình vừa thực hành vừa giảng giải: “Như vậy, sau đó đặt ở đây... Nơi này cũng đặt, hiểu chưa?”

Lý Hồng ừ một tiếng, “Đã hiểu.”

Vu Thần Khiết bỗng nhiên cảm thấy hơi mệt, tay trái chống đầu: “Chúng ta trở về đi?” Phòng tin học này đúng là một nơi thị phi.

“Được. Trở về thôi.” Phương Úy Hân đóng trang web lại.

Vu Thần Khiết đứng lên, bị Phương Úy Hân lôi kéo ra khỏi phòng tin học.

Sau khi ba nữ sinh đi ra khỏi phòng học, Phương Úy Hân tiếp tục nói vấn đề vừa rồi, cười có chút quỷ dị: “Đâu có đơn giản như vậy.” Giọng nói của cô hơi chậm lại: “Cậu nhìn xem Nghiêm Mặc học trưởng của chúng ta dù sao cũng là một người đẹp trai, không biết bao nhiêu nữ sinh thích anh ấy. Cậu không phát hiện ra thôi, mỗi lần đi học Nghiêm Mặc đều ngồi ở một vị trí cố định, sau đó có mấy nữ sinh đi học đều đi rất sớm ngồi ở trước vị trí của anh ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Thần khiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tự Hối

Lý Hồng hỏi: “Tại sao cậu lại biết rõ như vậy?” Phương Úy Hân này đúng là một tiểu bát quái.

Phuong Úy Hân cười đến mười phần đắc ý: “Chúng ta mỗi lần đi học đều rất trễ, vừa bước vào phòng học nhìn qua đã biết rồi? Do cậu quá trì hoãn thôi.”

Ba nữ sinh đi về khu sinh hoạt. Đại học E dãy phòng học đều ở phía tây, mà khu sinh hoạt lại ở phía đông, mỗi lần đi từ phòng học đến ký túc xá đều đi tới đi lui rất xa.

Gió đêm mang theo cảm giác mát lạnh thổi tới, thổi lên người rất thoải mái. Xa xa còn nghe được âm thanh đánh bóng rổ, trong đêm âm thanh vang dội. Phía sau còn có người ở chơi bóng, sức khỏe tràn đầy.

Vu Thần Khiết đi ở bên phải, cô hỏi: “Chúng ta còn có trợ giảng nào khác không?”

”Hình như không có, dường như Giáo sư La đem tất cả công việc của trợ giảng giao cho Nghiêm Mặc xử lý, bao gồm cả công việc giúp chúng ta sửa bài tập linh tinh, còn cả các loại tiết thí nghiệm như tối nay nữa.”

“Sau này Nghiêm Mặc muốn ở lại làm giáo viên à?” Lý Hồng một bên gửi tin nhắn một bên không yên lòng hỏi.

”Không biết, nhưng chắc chắn anh ấy sẽ ở lại đây học nghiên cứu sinh.” Phuong Úy Hân cảm thấy dường như bản thân đang nói một câu vô nghĩa, bởi vì sinh viên nghiên cứu đương nhiên sẽ ở lại đây học nghiên cứu rồi.

Trở lại ký túc xá, sau khi rửa xong chân Vu Thần Khiết đi đến bên giường bắt đầu xem tạp chí, cô nằm ở trên giường, là một cuốn tạp chí âm nhạc, bìa tạp chí là hình ảnh lạnh lùng ngàn năm không thay đổi của Châu Kiệt Luân, cô nhìn tạp chí, cẩn thận nghiên cứu.

Phuong Úy Hân đang thu dọn nệm thứ, nhìn thấy cô đang xem tin tức về Châu Kiệt Luân, vui vẻ nói: “Từ lúc nào mà cậu lại thích Châu Kiệt Luân vậy?” Cô là fan cuồng nhiệt của Châu Kiệt Luân. Tạp chí này là do cô mua, ngày hôm qua Vu Thần Khiết mượn cô để xem.

”Tớ đang suy nghĩ, tại sao Châu Kiệt Luân lại được hâm mộ như vậy?” Vu Thần Khiết ngồi khoanh chân, cô bắt đầu suy nghĩ nghiêm chỉnh về vấn đề này.

Phuong Úy Hân cười đắc ý: “Bởi vì anh ấy là Châu Kiệt Luân.” Khi nhắc đến Châu Kiệt Luân hai mắt cô bắt đầu phát sáng, giống như Châu Kiệt Luân là miếng thịt nướng ngon miệng vậy.

Đáp án kiểu gì vậy.

Vu Thần Khiết liếc mắt nhìn cô, rồi lại mở ra tạp chí ra tiếp tục xem.

Lý Hồng từ phòng tắm trở về nhìn thấy vẻ mặt ngây ngô đang cười của Phuong Úy Hân: “Cười ngây ngô chuyện gì?”

Vu Thần Khiết ngồi nghiêm chỉnh lại, vẻ mặt nghiêm túc trả lời: “Nay Thiên Thanh sơn nghỉ ngơi” Ngay lập tức Phuong Úy Hân cầm chiếc gối đầu trên giường lên, chuẩn bị ném qua.

Vu Thần Khiết vội vàng xin tha: “Được rồi được rồi. Đại nhân tha mạng, tớ đầu hàng.” Phuong Úy Hân thả gối đầu xuống. Vu Thần Khiết thở dài khép tạp chí lại.

Phuong Úy Hân ngạc nhiên nói: “Đêm nay cậu làm sao vậy? Đa sầu đa cảm quá?” Dường như không bình thường. Bình thường chưa khi nào nghe cô ấy thở dài bao giờ.

“Hôm nay tớ luôn thắc mắc một vấn đề.”

”Vấn đề gì? Nói ra nghe một chút.” Lý Hồng cũng rất ngạc nhiên.

”Bây giờ tớ còn chưa nghĩ ra, chờ tớ suy nghĩ kỹ rồi hỏi các cậu.” vừa nói xong cô liền nhận được ánh mắt xem thường của hai cô bạn.

”Tiểu Tiết sao giờ này vẫn chưa về?” Lý Hồng nhìn nhìn di động, đã hơn 11 giờ rồi.

Tiểu Tiết mà Lý Hồng nói chính là Tiết Băng Băng. Phuong Úy Hân gọi tên người khác đều gọi cả tên cả họ, không biết bắt đầu từ khi Vu Thần Khiết đều thêm trước tên mỗi người các cô một chữ “Tiểu”, vì thế Tiết Băng Băng đổi thành tiểu Tiết, Phuong Úy Hân thành Tiểu Phuong, Lý Hồng thành tiểu Lý. Lý Hồng thì không có gì, nhưng gọi Tiểu Tiết lại có nghe giống như “Tiểu giày” (Giày nhỏ), nhưng mà bản thân Tiết Băng Băng lại rất thích cái tên thân mật này, vui vẻ khi được mọi người gọi như vậy. Nhưng Phuong Úy Hân lại không giống vậy, Cô nghiêm trọng kháng nghị khi bản thân bị kêu là “Tiểu Phuong”, Tên gọi thân mật này làm cô nhớ đến một bài hát được lưu truyền từ nam chí bắc 《tiểu phuong》. Sau này Vu Thần Khiết không gọi cô là “Tiểu Phuong” nữa, chỉ duy nhất “Tiểu Tiết” bảo mọi người cứ gọi cô như vậy. Sau đó Lý Hồng cũng bắt đầu gọi Tiết Băng Băng là “Tiểu Tiết”.

”Tiết thí nghiệm ngày hôm nay cô ấy cũng không đi đúng không? Hân là đi hẹn hò rồi.” Phuong Úy Hân cuối cùng cũng sắp xếp xong, cảm đồ dùng chuẩn bị đi rửa mặt.

Trong phòng ký túc cô Tiết Băng Băng là người yêu đương sớm nhất, sau kỳ một năm nhất đại học cô ấy đã là hoa có chủ. Khoa tài chính số nữ sinh luôn nhiều hơn nam sinh, hơn nữa lại có rất nhiều mỹ nữ, cho nên chuyện tình cảm rất thịnh hành. Mỹ nữ gương mặt đẹp như Tiết Băng Băng vừa vào đại học đã là con mồi của phần đông nam sinh năm cuối. Nhưng ý của Tiết Băng Băng là cô ấy muốn thả dây xa câu cá lớn, vì thế vẫn chưa chọn ai, cho đến hết kỳ một năm nhất rốt cuộc cô cũng bị một nam sinh cao lớn vạm vỡ chinh phục, nhưng ngày vui ngắn, đến học kỳ một năm thứ 2 đại học, hai người

bỗng dưng cãi nhau ầm ĩ sau đó chia tay, nguyên nhân cụ thể thì mọi người trong phòng không ai biết cả, ý của Vu Thần Khiết là kiểu chia tay như thế này trừ phi đương sự nói ra nếu không người ngoài như các cô không nên hỏi cái gì, cho dù hỏi cũng chẳng khác gì không hỏi. Sau qua một học kỳ nữa, Tiết Băng Băng với kia nam sinh lại hòa hảo như lúc ban đầu. Đến nay tuy rằng đã qua nhiều học kỳ, nhưng hai người vẫn ngọt ngào như cũ. hai ba ngày không thấy bóng người không hề kỳ lạ chút nào .

”Muộn như vậy vẫn còn chưa trở về nữa?” Lý Hồng lại nhìn đồng hồ, cảm thấy quá muộn rồi.

”Mọi người khi chìm đắm vào tình yêu thì chẳng còn phân biệt được ngày đêm nữa.” Vu Thần Khiết miễn cưỡng nói.

Phương Úy Hân cười ha ha: “Kinh điển! Vu Thần Khiết, kinh điển quá!”

Lý Hồng cũng cười vui vẻ không ngừng, có đôi khi Vu Thần Khiết sẽ đột nhiên nói ra một câu nói làm cả ba người vui vẻ cả buổi sáng.

Phương Úy Hân chuyển sang dạy dỗ Lý Hồng : “Người của cậu nếu học cùng trường đại học với chúng ta, có lẽ sẽ biến thành chúng tớ lo lắng cho cậu.”

Bạn trai Lý Hồng là bạn học trung học của cô ấy, mỗi ngày hai người nhắn tin qua lại với nhau cả ngày. Phương Úy Hân mỗi lần nhìn thấy bàn tay cô ấy điên cuồng qua lại trên bàn phím thì sẽ có cảm giác như giây tiếp theo di động của Lý Hồng sẽ bị tra tấn hư mất.

Có một lần đang học tiết kế toán, di động của Lý Hồng báo tin nhắn đến không ngừng, mà Lý Hồng cũng vội vàng gửi tin nhắn trả lời lại cho đối phương. Phương Úy Hân nói với Vu Thần Khiết : “Tớ nhìn thấy đáng về Lý Hồng gửi tin như muốn chui hẳn vào trong đó luôn vậy, cô ấy không sợ điện thoại sẽ bị cô ấy chà đạp đến hư luôn hả?” Lúc này Vu Thần Khiết đã ghé mặt xuống bàn cười không ngừng.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, loại di động công nghệ cao này là chuyên môn thiết kế ra dành cho những yêu đương điên cuồng như Lý Hồng vậy, gửi một tin nhắn so với gọi một cuộc điện thoại hơn nhau bao nhiêu tiền chứ. Nhưng mà không có tin nhắn không được, chỉ có nhiều hơn thôi. Ngoài nhắn tin ra Lý Hồng còn thường xuyên gọi điện cho bạn trai. Mỗi lần nói chuyện kéo dài ít nhất một giờ đồng hồ.

Học sinh yêu đương khi còn học trung học là “Yêu sớm”, nhưng khi lên đại học lại là thiên kinh địa nghĩa, vì vậy cũng khó trách việc yêu đương ở đại học trở nên thịnh hành, có chút giống với ác tính bản ngược. Cũng có thể nói là ứng nghiệm với một câu nói của Lỗ Tấn : Nếu không bùng nổ ở trong im lặng, thì sẽ tiêu tan trong im lặng. Mà ở đại học, đa số mọi người đều chọn bùng nổ.

Lý Hồng lập tức phản bác: “Tớ không đến mức về muộn như vậy, sau đó chắc sẽ trở về.”

Vu Thần Khiết nói: “Ngữ khí của cậu đang bán đứng chính cậu rồi đấy . 'Không đến mức' 'Chắc sẽ', hai từ này không phải là tiêu chuẩn không xác định sao?”

Phương Úy Hân gật đầu như trống bỏi: “Đúng vậy đúng vậy.”

Lý Hồng ảo não sờ sờ đầu, quyết định không cùng hai người này tranh cãi. Lấy một so với hai không khác gì lấy trứng chọi đá, hơn nữa cô chắc chắn rằng độ cứng của Vu Thần Khiết và Phương Úy Hân có thể so sánh với kim cương.

Phương Úy Hân vừa thấy phản ứng của cô ấy, biết cô ấy đã bị đánh cho tan rã, vì thế an tâm “Chặt đứt tranh cãi” đi đến phòng rửa mặt.

Ký túc xá an tĩnh lại.

Vu Thần Khiết mở mp3 ra, đem tai phone nhét vào tai, bắt đầu nghe nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Thần khiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Sét đánh

Chương 3: Sét đánh

Buổi sáng Thứ Hai như thường lệ là tiết học thống kê.

Sáng sớm Vu Thần Khiết đã đến thư viện. Cô ở trong thư viện tìm sách nửa ngày, vất vả lắm mới mượn được mấy cuốn sách, lúc ra khỏi thư viện nhìn đến đồng hồ, trong lòng thầm kêu không xong: Chuẩn bị vào học rồi, cô vội vàng bước nhanh về phía phòng học.

Vừa chạy đến phòng học, vừa chuẩn bị bước vào thì xuyết nữa đụng phải người khác, cô vội vàng dừng lại luôn miệng nói: “Xin lỗi!”

Sau đó ngẩng đầu bắt đầu ngẩn ra: Đúng là ngày tận thế!

Người đem đồ đứng trên bục giảng chỉ dẫn các thao tác vào giảng bài cho các cô bây giờ đang đứng trước mặt cô.

Nghiêm Mặc tất nhiên cũng rất bất ngờ vừa ra khỏi phòng học xuýt nữa thì bị người ta đụng vào người. Anh đưa tay đỡ lấy cánh tay sinh viên nữ, thân thiết hỏi: “Em không sao chứ? Sao lại chạy gấp như vậy?”

Anh nhìn qua nữ sinh, cảm thấy có chút quen mắt: nữ sinh trên mắt đeo kính, mặc một chiếc áo sơ mi sọc vuông ngắn tay trong tay ôm mấy quyển sách, sau lưng mang một chiếc túi sách màu lam.

Trí nhớ của Nghiêm Mặc vô cùng tốt, lúc này nhớ ra nữ sinh này chính là cô gái tuần trước đã nói một câu “Nói nhảm” trong tiết thí nghiệm.

Vu Thần Khiết vội vàng lắc đầu, cố gắng không chú ý đến độ ấm trên cánh tay mình truyền đến, giọng nói hơi bối rối: “À, không có việc gì. Ngại quá!”

Nghiêm Mặc nghe cô nói không có việc gì, thì buông cánh tay của cô ra.

Vu Thần Khiết chỉ cảm thấy nhiệt độ trên cánh tay bị anh nắm qua nóng bỏng như bàn là vậy, cô không dám ngẩng đầu nữa, chỉ cúi đầu đi vào phòng học.

Không hay rồi không hay rồi.

Vu Thần Khiết cảm thấy hình tượng của bản thân giống như cổ phiếu không có giá trị trên thị trường đang dần dần tụt xuống, cũng có thể nói vốn dĩ chưa bao giờ tăng, nay lại tụt dốc không phanh, dường như muốn xuyên qua hạch tới Địa Cầu khác.

Nghiêm Mặc đi ra phòng học, ký ức buổi tối thí nghiệm đó vẫn còn y nguyên, anh khẽ lắc đầu mỉm cười, mỗi lần gặp nữ sinh này đều làm cho anh ngạc nhiên: kinh ngạc và kỳ lạ.

Vu Thần Khiết đặt mông ngồi ở bên cạnh Phương Úy Hân, sau đó không động đậy nữa.

“Tại sao cậu lại ôm nhiều sách như vậy? Mượn ở thư viện à?” Phương Úy Hân nhìn trên tay cô ôm ít nhất là ba cuốn sách, mỗi cuốn sách lại rất dày, vừa nhìn đã khiến cho người khác cảm thấy khủng bố rồi – sách dày như vậy xem đến năm tháng nào mới xong chứ?

“Ừ. Mấy cuốn sách này có chỗ cần dùng.” Lúc này Vu Thần Khiết mới nhớ đến chuyện đặt sách xuống, sau đó cời túi.

Tiết Băng Băng ngồi ở bên cạnh Phương Úy Hân, vừa lấy tay vuốt lại tóc vừa nghiêng người sang xem, giọng nói rất dễ nghe: “Ồ, đều là sách thống kê cả nè?” Đầu óc của cô ấy luôn nhàn hạ, thích tìm kiếm điều mới lạ.

Trên tay Lý Hồng vẫn luôn cầm di động bảo bối của cô, đang bận rộn với nó nhưng vẫn ngẩng đầu lên nhìn lướt qua một loạt tên sách: “Vu Thần Khiết, tại sao cậu lại không mượn mấy cuốn tiểu thuyết nữa?” Gần đây thiếu sách sao? Ngay cả người cả đời không mượn sách tham khảo như Vu Thần Khiết cũng bắt đầu giống mọi người đi mượn sách ở thư viện?

“Cậu không phải không biết mấy năm nay thư viện không thêm bộ sách mới nào, lấy đâu ra tiểu thuyết chứ? Vừa rồi tớ lướt ở đây tiểu thuyết hiện đại nửa ngày, toàn là sách của mấy trăm năm trước cả. Chắc hẳn thư viện đã nghèo lắm rồi, thế kỷ sau may ra mới có tiểu thuyết.” Vu Thần Khiết nói đều là sự thật. Mỗi lần cô đi thư viện mượn sách đều phải giúp ba cô gái cùng phòng tìm kiếm tiểu thuyết mới.

Chuông vào lớp vang lên.

Nghiêm Mặc đi đến chỗ ngồi ở gần cuối phòng học. Giáo sư La sư uống một ngụm nước bắt đầu giảng bài.

Đúng là ngồi ở phía cuối lớp nha.

Vu Thần Khiết mở vở ra, bắt tay vào việc ghi bài.

Cô thật sự chăm chú nghe giảng. Hừ, môn thống kê, xem cô thu thập môn học này như thế nào.

Lúc đi học Lý Hồng vẫn nhắn tin yêu đương với bạn trai ở phương xa của cô như trước đây. Phương Úy Hân nghe xong nửa tiết thì bắt đầu chơi trò chơi trong điện thoại.

Thứ Ba sau khi ăn cơm trưa xong Vu Thần Khiết và Phương Úy Hân rẽ vào siêu thị của trường học mua đồ.

Hai người vừa đi qua một dãy hàng hóa, Phương Úy Hân giật giật ống tay áo Vu Thần Khiết. Vu Thần Khiết quay đầu lại hỏi: “Sao vậy?”

Phương Úy Hân chia chia phía trước: “Chuyện lớn.”

Vu Thần Khiết nhìn thẳng lên, phía trước cách đó không xa có một nam sinh và một nữ sinh khác dạo siêu thị, hai người đứng trước gian đồ uống, đang nói gì đó. Nam sinh kia mặc một chiếc áo khoác màu đen, bên trong là áo sơ mi màu lam, không phải Nghiêm Mặc thì ai chứ?

Sấm sét giữa trời quang.

Sấm sét giữa trời quang!

Sấm sét giữa trời quang...

Trong lòng Vu Thần Khiết bỗng nghĩ đến một câu nói: Thì ra cái được gọi là “Sấm sét giữa trời quang” chính là chuyện như thế này đây.

“9? 11” cảm giác như trời sập xuống cũng không chấn động bằng việc này.

Phuong Úy Hân nhìn thấy Nghiêm Mặc nhìn về phía này thì mỉm cười chào anh: “Học trưởng!” Vừa nhìn cô gái kia.

Nữ sinh kia mặc một chiếc váy ngắn màu lục, kết hợp với một chiếc áo màu trắng, trước áo có một cái nơ hình con bướm thật lớn, nhìn rất đẹp mắt. nhưng đứng bên cạnh Nghiêm Mặc vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Mặc kệ như thế nào, cô đều cảm thấy chuyện này là chuyện lớn.

Nghiêm Mặc cũng nhận ra hai nữ sinh ừ này, mỉm cười thân thiện: “Là các em à.” Đứng là ôn nhu Như Ngọc. Anh đứng ở giữa siêu thị, như một con gió thổi qua rừng cây, nhẹ nhàng đẹp dễ.

Trên tay Vu Thần Khiết cầm một lọ sữa, cảm thấy giống như đang cầm một tảng đá vậy, cô gật gật đầu: “Học trưởng.” Giọng bình tĩnh, không một chút gợn sóng.

Phuong Úy Hân nhìn chằm chằm Nghiêm Mặc, rất ngạc nhiên vì sao anh lại bình tĩnh như vậy. Nam nhân vật chính này tại sao lại không ý thức được việc bị phát hiện ra chuyện nóng hổi này chứ? Bị học muội bắt gặp chuyện này ít nhất cũng xấu hổ phải không?

Đi ra siêu thị, cô cảm thấy có chút khó chịu trong lòng.

“Nguy rồi, tớ quên bao đồ ở trong kia rồi!” Phuong Úy Hân hôm nay đặc ý quá, nhặt được hạt vừng lại quên đưa hầu, đi ra siêu thị mới phát hiện ra bản thân quên xách theo đồ về.

Vu Thần Khiết lười phải quay trở lại, nói: “Tớ cầm mấy thứ này ở đây chờ cậu nhé.” Là mấy túi mua sắm Phuong Úy Hân mua sắm lúc này.

Phuong Úy Hân lập tức chạy về siêu thị.

Vu Thần Khiết nhàm chán đứng ở bên cạnh cửa siêu thị, hai tay đều mang đầy túi mua sắm, trong đó một bàn tay còn đồng thời cầm di động xem tin tức, một động tác vô cùng khó khăn.

Hôm nay thời tiết hơi ngột ngạt.

Cô cất di động rồi ngẩng đầu nhìn sắc trời: bầu trời xám xịt, không lẽ sắp mưa rồi?

Cô thu hồi tầm mắt, nhìn về phía cửa siêu thị.

Sau đó cô thấy bóng dáng ba người xuất hiện.

Nghiêm Mặc và nữ sinh mặc váy màu lục vừa này, còn có thêm một nam sinh khác nữa. Nam sinh kia đi ở giữa hai người, dáng vẻ rất thân thiết với nữ sinh mặc váy lục. Nam sinh này cũng thuộc dạng mi thanh mục tú, nhưng so với Nghiêm Mặc vẫn thiếu một phần phong độ của người tri thức.

Dường như có một con gió mát lạnh thổi qua, nhẹ thổi qua bầu trời đầy mây đen.

Đầy tan mây mù cho ngày trong xanh.

Mọi sự đều sáng tỏ.

Nghiêm Mặc cũng nhìn thấy cô. Tại sao lại đứng một mình? Cô gái hai tay xách theo rất nhiều đồ cô đơn đứng đó.

Vu Thần Khiết kêu lên: “Học trưởng.” Xem như chào hỏi.

Anh gật đầu trả lời cô: “Bạn học của em đâu?”

Vu Thần Khiết cười nhẹ nhàng, chỉ tay về phía siêu thị: “Cô ấy quên túi đồ.” Nụ cười như ánh mặt trời sau cơn mưa, tươi đẹp mà chói mắt, còn mang theo chút hơi thở ấm áp dịu dàng.

Nghiêm Mặc gật đầu trong lòng lại mơ hồ không biết tại sao nữ sinh này lại vui vẻ như vậy.

Vu Thần Khiết và Phuong Úy Hân mang theo đồ chậm rãi đi về ký túc xá. Lúc Phuong Úy Hân đi siêu thị vừa đứng lúc nhìn thấy bóng dáng Nghiêm Mặc và hai người kia rồi đi.

Phuong Úy Hân vừa đi vừa hỏi: “Nữ sinh vừa rồi không phải là bạn gái Nghiêm Mặc à?” Thật mất hứng, còn tưởng biết được một tin tức lớn chứ.

Vu Thần Khiết lắc đầu: “Chắc là không phải.”

Trở lại ký túc xá, cô vẫn còn đang suy nghĩ chuyện lúc nãy, vừa suy nghĩ vừa cười: Vu Thần Khiết, may cũng có ngày hôm nay.

Tiết Băng Băng và bạn trai cô ấy đi ăn cơm chưa trở về, chỉ còn một mình Lý Hồng ở lại trong phòng.

Phương Uyên vừa bước vào phòng ký túc lập tức buồn dưng lên: “Cậu đoán xem tớ và Vu Thần Khiết vừa rồi ở siêu thị gặp ai?”

Lý Hồng hỏi: “Ai vậy?” Là ai có năng lực khiến Phương Uyên kích động đến như vậy?

“Nghiêm Mặc.” Phương Uyên nhanh chóng nói: “Vừa rồi chúng tớ vào siêu thị mua mấy thứ nhìn thấy Nghiêm Mặc đi cùng một nữ sinh, nữ sinh kia bộ dạng rất xinh đẹp.”

Vu Thần Khiết đã biết chuyện tiếp theo phát triển như thế nào rồi, cô đặt mấy thứ trên tay xuống, đứng ở một bên nghe Phương Uyên nói chuyện với Lý Hồng.

Quả nhiên Lý Hồng rất ngạc nhiên: “Nghiêm Mặc có bạn gái á?” Bình thường không nhìn ra anh ta có bạn gái. Nhưng mà trước đây trong lòng cô vẫn có chút nghi ngờ: Nghiêm Mặc lớn lên dễ nhìn như vậy tại sao không có bạn gái chứ? chẳng lẽ loại nam sinh nho nhã đều thích một mình?

Phương Uyên lắc đầu: “Tình thế phát triển có thể nói là quá khúc chiết ly kỳ— sau đó Vu Thần Khiết ở cửa siêu thị chờ tớ, lúc tớ mang túi đồ ra ngoài mới phát hiện ra thì ra không chỉ mỗi nữ sinh kia và Nghiêm Mặc đi cùng nhau mà còn có một nam sinh khác nữa, hơn nữa nam sinh kia lại rất thân thiết với cô ấy, chắc có lẽ họ mới đúng là một đôi.” Trong giọng không được mất hứng và thất vọng.

Cô hỏi Vu Thần Khiết: “Có phải như vậy không nhỉ?”

Vu Thần Khiết gật gù đầu: “Tớ hoàn toàn đồng ý với quan điểm của cậu.”

Đề tài chấm dứt.

Vu Thần Khiết đem ống hút cắm vào sữa, rút một cuộn tạp chí trên bàn học ra đọc/

Lý Hồng liếc nhìn cô: “Tiểu cô nương tâm trạng hôm nay tốt vậy?” Cô cảm thấy bộ dáng Vu Thần Khiết hôm nay rất thoải mái.

“Hả?” lúc này Vu Thần Khiết mới biết là cô bạn đang nói đến mình, “Xem như vậy đi.” Rõ ràng như vậy sao?

“Vì sao? Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Lý Hồng hỏi cô vấn đề này mãi.

Vu Thần Khiết chỉ tay về phía bầu trời ngoài cửa sổ: “Hình như trời muốn mưa, nhen nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng có mưa.”

Trong lòng suy nghĩ: làm sao có thể nói cho cậu được chứ?

Ít nhất, hiện tại sẽ không nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần khiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Chương 4: Đi học

Tiết học môn thống kê.

Hôm nay đi học hơi trễ, bốn cô đều ngồi ở phía sau phòng học.

Vu Thần Khiết một tay cầm bút máy, một tay chống má, viết ghi nhớ trong sách.

“Đó là chữ gì vậy?” Lý Hồng lại gần, mắt cô ấy cận thị, không thấy rõ chữ trên màn hình, nên phải nhìn vở ghi chép của Vu Thần Khiết.

Vu Thần Khiết đẩy vở sang cho cô ấy nhìn, vừa nhỏ giọng giải thích cho cô ấy. Lý Hồng ngồi ở bên phải cô, cô vừa quay đầu sang nói chuyện với Lý Hồng thì nhìn thấy Nghiêm Mặc ngồi bên phải phòng học.

Anh dựa lưng vào ghế ngồi, tay phải cầm bút thỉnh thoảng lại ghi viết vài câu ghi chú vào trong sách, Vu Thần Khiết nhìn anh đang đặt một cuốn sách trên bàn, anh vừa nghe giảng vừa nhìn sách, quyển sách kia trông có vẻ dày.

Nghiêm Mặc đột nhiên đóng quyển sách lại, Vu Thần Khiết tập trung nhìn tên nó, cuối cùng cũng nhìn rõ mấy chữ cái ở một bên sách, nhưng cũng chỉ có thể thấy rõ hai chữ “Thống kê” mà thôi.

Đúng là môn sinh đặc ý của giáo sư.

Cái được gọi là môn sinh đặc ý, chính là giáo sư giới thiệu cho anh một quyển sách, thì anh phải xem tất cả các cuốn sách có liên quan đến nó trong thư viện.

Sau khi tan lớp, Vu Thần Khiết lên hỏi giáo sư mấy vấn đề, giáo sư La sau khi giải đáp xong còn khen cô một câu: “Suy nghĩ rất cẩn thận.”

Nghe được lời khen của giáo sư Vu Thần Khiết rất vui nói “Cảm ơn!” Giáo sư này rất ít khi khen ngợi sinh viên.

Vu Thần Khiết ngày ngày vui đầu học môn thống kê, học được suýt nữa Tẩu Hỏa Nhập Ma.

Lý Hồng tò mò hỏi: “Động lực từ đâu vậy?” Cô gái nhỏ này gần đây mỗi ngày đều nghiên cứu môn thống kê, cô nhớ thống kê mỗi tuần chỉ có 2,3 tiết học thôi mà.

Vu Thần Khiết nói đùa với cô ấy: “Bởi vì thống kê chơi rất vui.” Chơi rất vui, chỉ là một nguyên nhân trong đó.

Gần đây cô vui đầu học thống kê, phát hiện môn thống kê thực sự có ý nghĩa, những số liệu kia một khi phân tích thì có thể nói lên được rất nhiều vấn đề.

Đĩ nhiên còn có nguyên nhân khác.

Thứ năm

Khi đi học, Vu Thần Khiết hơi thất thần. Nhìn về phía bên phải phòng học.

Nghiêm Mặc dựa lưng vào ghế ngồi, trên bàn đặt một cuốn vở ghi chéo, tay phải cầm một cây bút, ngón tay trắng nõn thon dài xương cốt rõ ràng. Ngồi bên cạnh anh có bốn bạn học.

Nếu như anh học đàn dương cầm, sẽ phải rất hiệu quả. Vu Thần Khiết không khỏi tưởng tượng hình ảnh mười ngón tay của anh di chuyển trên đàn dương cầm.

Tay cầm bút của Nghiêm Mặc chống ở trên quai hàm, bạn học bên cạnh nói với anh cái gì đó, hình như là một câu chuyện cười, anh mỉm cười, đồng tử đen láy trông như hàng vạn ngôi sao điểm sáng bầu trời, sáng ngời khác thường. Anh trả lời một câu. Sau đó quay đầu tiếp tục xem giảng.

Vu Thần Khiết nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía giáo sư, cảm giác có tật gật mình.

Sau khi tan lớp Vu Thần Khiết cầm vở ghi chép có mấy câu hỏi.

Có mấy học sinh vây quanh giáo sư La hỏi bài. Vu Thần Khiết im lặng đứng ở một bên chờ đợi.

Trước đó giáo sư đã dặn Nghiêm Mặc cùng cô đi thảo luận một đầu đề, nên ngồi ở bàn trên cùng phòng học đợi. Anh nhìn thấy sinh viên nữ kia cầm vở nhìn, hình như có vấn đề muốn hỏi, nên hỏi cô: “Em có vấn đề gì cần hỏi à?”

“Học trưởng, cái này.....” Anh là môn sinh đặc ý của giáo sư, hỏi anh cũng giống vậy. Vu Thần Khiết vội cầm vở hỏi anh mấy vấn đề.

Nghiêm Mặc nhướn mày lên, cúi người nghe cô nói chuyện.

Nghe mấy câu, càng nghe càng kinh ngạc.

Cô sinh viên này rất hiểu môn thống kê.

Nghiêm Mặc kiên nhẫn trả lời câu hỏi của Vu Thần Khiết.

Đến vấn đề cuối cùng thì anh khẽ cau mày: “Vấn đề này, hiện tại anh cũng không trả lời được. Nhưng mà về anh sẽ giúp em kiểm tra một chút, tiết học sau cho em một câu trả lời thuyết phục được không?”

“Được. Vậy làm phiền anh, học trưởng.” Lòng mày Vu Thần Khiết nhanh chóng giãn ra, nhìn Nghiêm Mặc mỉm cười. Vì chính tâm tư nhỏ trong lòng mình.

Tiết sau. Anh nói rằng tiết sau.

trước đây lúc muốn hỏi giáo sư cô chưa từng nghĩ đến việc anh sẽ giúp cô giúp mình giải đáp vấn đề.

Thứ bảy Vu Thần Khiết và mấy đội viên đội biện luận cùng nhau đến thư viện tra tài liệu, cuối tuần đã bắt đầu tiến hành thi biện luận rồi. Vu Thần Khiết là học viên khoa kinh tế học viện biện luận đội lần này so tài lần thứ hai.

Cô mượn một đồng sách để xem, vừa phải tra tất cả các tài liệu tương quan, còn phải tìm tài liệu các cuộc thi trước, vừa nhìn vừa ghi, loay hoay bề đầu sút trán.

Phương Úy Hân nhìn cô mỗi ngày bận rộn như vậy, hỏi “Cậu có sao không?”

Gần đây cuộc sống mỗi ngày của Vu Thần Khiết đều giống như máy móc được lên dây cót vậy, hết bận cái này đến bận cái kia. Nhìn lại ba người còn lại trong ký túc xá bọn họ, đúng là rảnh đến mức đi có thể đi câu cá.

“Ừ. Không thành vấn đề.” Vu Thần Khiết uống một hớp trà xanh, ánh mắt nhìn qua từng tờ từng tờ tài liệu, trong lòng vừa loại bỏ tin tức.

Cuộc Thi biện luận này vừa nhập trường không lâu cô đã biết rồi. Người hướng dẫn biết lớp 11 cô từng thay mặt trường tham gia cuộc thi biện luận giành được giải thưởng thì không nói hai lời đã chiêu nạp cô vào đội biện luận, sau đó cho cô thử biện luận thấy tài ăn nói của cô suất sắc nên trực tiếp sắp xếp cho cô đi thi cuộc thi lần này. Lý Hồng và Tiết Băng băng sau khi biết đều nói cô nên tham gia thi biện luận, nếu không sẽ lãng phí tài ăn nói của cô, bình thường ở trong ký túc xá cô cùng mấy người khác đàm luận giải thích lúc nào cũng có thể nói trúng tim đen bọn họ, cách nói chuyện cũng rất có trình độ.

“Các cậu tranh tài là lúc nào?” Phương Úy Hân hỏi.

“Buổi tối thứ hai. Nếu như cuộc thi kế tiếp thắng là có thể vào trận chung kết rồi. Trận chung kết vào tối thứ tư, sẽ tiến hành ở lễ đường trường học“. buổi tối, Vu Thần Khiết đem tài liệu đặt ở trên bàn, quan trọng đặt chung một chỗ, không cần đến trực tiếp cất đi. Trên trán toát ra tầng mồ hôi mịn, cô đưa tay lau qua rồi tiếp tục làm việc.

“Thứ tư? Nếu như tớ nhớ không lầm buổi tối thứ tư chúng ta hình như có tiết thí nghiệm môn thống kê.” Phương Úy Hân nhớ khi đi học giáo sư La có đề cập tới.”Thí nghiệm?” Vu Thần Khiết đang sửa sang tài liệu, nghe lời của cô ấy động tác trên tay chậm lại.

Thí nghiệm Môn thống kê.

“Đúng vậy. Thứ ba tuần trước đi học giáo sư La có nói, tớ nghĩ là cậu không nghe được.” Phương Úy Hân lắc đầu một cái. Vu Thần Khiết đi học rất nghiêm túc nghe giảng, nhưng nội dung ngoài tiết học ít khi nghiêm túc nghe. Giáo sư La nói lúc kết thúc giờ học đương nhiên cô ấy không tập trung nghe rồi.

“Nếu viện chúng ta vào vòng trong có lẽ cậu không thể học tiết thí nghiệm thứ tư rồi.” Phương Úy Hân nói “Nhưng mà cuộc thi biện luận liên quan đến sống còn của khoa chúng ta, so sánh với tiết học quan trọng hơn nhiều. Hơn nữa còn do Nghiêm Mặc dạy chúng ta, nói với anh một tiếng là được, anh ấy rất dễ nói chuyện.” Nghiêm Mặc đáng đáp lịch sự, tính tình cũng rất tốt.

Tiết Thí nghiệm

Thi biện luận.

Vu Thần Khiết ngẩn ngơ, tiếp tục sắp xếp tư liệu.

Mặc dù cả hai thứ cô đều cảm thấy hứng thú, nhưng dù thế nào, cuộc thi biện luận nhất định phải dốc toàn lực ứng phó. Đây là cuộc thi cô đã chuẩn bị từ khi mới vào trường đến nay.

Đối với tiết thí nghiệm, chỉ có thể vắng mặt.

Thứ hai.

Trong giờ học Nghiêm Mặc đi ra phòng học. Vu Thần Khiết úp sấp trên bàn nghỉ ngơi.

Gần đây vì để thành thạo phần mềm môn thống kê mỗi đêm cô học đến hơn một giờ mới ngủ, còn phải làm bài tập các môn học khác, đồng thời còn phải chuẩn bị cho biện luận, cô giống như con quay vậy.

Nghiêm Mặc trở về phòng học, sinh viên nữ còn đang ngủ.

Chuông vào học vừa vang lên, ngay lập tức tinh thần Vu Thần Khiết phấn chấn ngẩng đầu lên.

Trên lớp.

Giáo sư La giáo nói xong nội dung ngày hôm nay, để nâng cao suy nghĩ của sinh viên, đã ra một câu hỏi mới...

Gần đây Vu Thần Khiết điên cuồng đọc sách môn thống kê, vừa nghe câu hỏi của giáo sư đã nghĩ ra phương pháp giải quyết, nhưng không dám khẳng định 100%, nên nói qua với Phương Úy Hân một lần, cuối cùng nói: “Như thế có được không?” Phương Úy Hân gật đầu mạnh: “Chắc chắn được. Nói với giáo sư đi”

Giáo sư La cũng nghe được một chút, nghiêng người tới trước hỏi: “bạn học nữ này, em nói lớn một chút, nói cô xem có đúng không”

Vu Thần Khiết đem ý nghĩ của mình nói ra.

“Vô cùng thông minh. Tương đối tốt. Chính là như vậy.” Giáo sư La mừng rỡ mặt mày hớn hờ.

Vu Thần Khiết cúi đầu đọc sách.

Tan lớp.

Vu Thần Khiết ngồi tại chỗ, loay hoay cuốn sách môn thống kê.

Vấn đề Lần trước Nghiêm Mặc nói hôm nay nói cho cô đáp án.

Chủ động qua hỏi, hay là chờ anh tới đây?

Chủ động đi hỏi, nếu như anh còn chưa nghĩ ra phương pháp thì làm sao đây?

Nhưng mà, anh ấy không quên chứ?

Chờ anh tới đây, anh sẽ không nghĩ là mình quên chứ?

Đau đầu thật.

Tiến lại hay không tiến lại đây?

Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía sau, đúng lúc Nghiêm Mặc đi tới, khi đến trước mặt cô thì dừng lại: “Lần trước em hỏi anh câu hỏi kia anh đã tra sách, bây giờ sẽ nói với em” Anh cầm bút viết lên trên giấy nháp: “Em xem...”

Vu Thần khiết vội vàng tập trung tinh thần nghe giảng.

Nghe hết sức chăm chú.

Nói đến một chỗ nào đó thì cô không đuổi kịp tốc độ giảng: “Umh? Tại sao?” Mặc dù rất nghiêm túc nghe, nhưng có phần vẫn chưa hiểu lắm.

Nghiêm Mặc nói chậm rãi giảng thêm một lần nữa

Vu Thần Khiết vẫn chưa hiểu: “Vẫn có chỗ không hiểu lắm” Hỏi rõ ràng quan trọng nhất, ra vẻ hiểu biết không phải là tác phong của cô.

Đây chính là chênh lệch sao? Trong lòng hơi buồn bực: học nhiều buổi tối như vậy là phí công sao?

Trên mặt Nghiêm Mặc lộ ra một nụ cười: “Không sao, chỗ này hơi khó hiểu một chút, đoạn phía trước có thể hiểu đã rất tốt rồi, Anh nói lại một lần nữa. Nói này...” Vẫn nhẫn nại như cũ. Có thể do anh nói quá nhanh, dù sao đây cũng là nội dung nghiên cứu sinh.

Nói gần mười phút, rốt cuộc cũng xong.

“Cám ơn.” Nói cảm ơn là chuyện đương nhiên.

“Ừ. Môn thống kê của em rất tốt.” Nghiêm Mặc nói ra một lời khen từ đáy lòng.

Mà sinh viên nữ này nghe xong lại xấu hổ: “A... Cám ơn cám ơn!” Bởi vì, bởi vì động cơ của bản thân không đơn thuần.

Một chút, chỉ có một chút không đơn thuần mà thôi.

Nghiêm Mặc lại thắc mắc: dùng hai từ “Cám ơn”, thì ra khen môn thống kê của cô tốt cô lại cảm kích hơn việc anh giải đáp vấn đề giúp cô?

Bạn đang đọc truyện *Thần khiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cố gắng lên

Chương 5: Cố gắng lên

Văn phòng quản lý.

Nghiêm Mặc và Hàn Tại Tư từ văn phòng cô hướng dẫn đi ra.

Vừa mới thảo luận xong hạng mục mà giáo sư nói, Hàn Tại Tư đột nhiên nói: “Hôm nay viện chúng ta có cuộc thi biện luận đấy.”

Nghiêm Mặc quay đầu Hai mày nhếch lên: “Cuộc thi biện luận?”

“Thi biện luận đó! Đây là cuộc thi quan trọng vào mùa hè hàng năm của đại học E. Cậu đúng là không quan tâm gì đến mọi chuyện cả!” Hàn Tại Tư nói, “Đi thôi, chúng ta đi xem những sự kiện tranh tài.” Kéo Nghiêm Mặc về phía hội trường.

Mấy đội viên đội biện luận học viện kinh tế đang chuẩn bị bước cuối cùng.

Trận bán kết tối nay liên quan đến việc bọn họ có thể vào trận chung kết hay không, bốn thành viên tham gia biện luận cũng tích cực chuẩn bị, hy vọng có thể làm cho học viện kinh tế về vàng.

“Tất cả không có vấn đề chứ?” Thương Trạch Thiêm hỏi.

“Có!” Vu Thần Khiết vội vàng hỏi: “Tối nay chúng ta thắng đối thủ ngày mai thi với học viện nào?”

Thương Trạch Thiêm cười lên: “Chưa từng nghe thấy câu hỏi nào như vậy.” Bán Kết còn chưa thi hết đã bắt đầu nghĩ đến trận chung kết như vậy thì quá tự tin rồi. Nhưng mà Thương Trạch Thiêm vẫn rất thích đội viên này, năng lực của cô ấy không thể nghi ngờ đã tăng thực lực của cả đội lên một tầm cao mới.

Vu Thần Khiết nhún vai một cái: “Biết người biết ta, Trăm Trận Trăm Thắng.”

Thương Trạch Thiêm gật đầu, “Còn chưa lên sân khấu em đã bắt đầu thi triển tài ăn nói rồi hả?” Trầm ngâm một hồi, “Trường luật tranh tài với học viện lý sau trận đấu của chúng ta, theo thường lệ những năm trước thì 98% là trường luật thắng, hơn nữa anh có xem các cuộc tranh tài trước của trường luật, mấy thành viên đội biện luận của họ rất lợi hại, trong đó có một biện thủ hình như chỉ mới so tài có một lần, vừa đúng trận đó em lại không đi xem, nghe nói tài biện luận của cậu ta rất tốt.” Dứt lời lắc đầu.

Cô đã xem nhiều cuộc tranh tài như vậy mà lại có một con cá lọt lưới? Đại học E đúng là ngoa hồ tàng long.

Một biện thủ nam hăng hái: “Tại sao cậu ta chỉ thi một cuộc vậy?”

“Có lẽ cậu ta bận nhiều việc.” Thương Trạch Thiêm cúi đầu nhìn xem tài liệu, đột nhiên phát ra một chuyện, quay đầu nhìn về phía Vu Thần Khiết: “Vu Thần Khiết, đối phương có suy nghĩ hơi khác người, em chú ý một chút.....”

“A, em biết rồi.” Vu Thần Khiết gật đầu.

“Tốt lắm, không còn vấn đề gì nữa thì cứ như vậy đi.” Thương Trạch Thiêm vỗ vỗ bả vai của cô, đồng thời gật đầu với mấy đội viên khác, “Cố gắng lên!”

“Cố gắng lên!” Ba người lập tức trả lời.

Thương Trạch Thiêm cho mấy người bọn họ năm phút đồng hồ tự do, Vu Thần Khiết đi đến bên sân khấu sắp xếp tư liệu.

Đến hội trường, Nghiêm Mặc ngoài ý muốn thấy một hình dáng quen thuộc.

Vu Thần Khiết đứng ở trong góc hội trường trong, miệng lẩm bẩm, hình như đang đọc lời thoại.

Cô hôm nay mặc rất nghiêm chỉnh, trang trọng mà đúng mực, một chiếc áo khoác màu đen, phía dưới là một chiếc váy, nổi bật đáng vẻ thiết tha mềm mại của cô, tóc dài búi ở sau đầu, dưới chân đi một đôi giày thấp, ăn mặc như vậy nhìn rất chín chắn.

Hàn Tại Tư nhìn theo hướng anh nhìn, hỏi “Nhìn thấy người quen?”

“Ừ. Là một sự vụ năm hai.” Nghiêm Mặc quay đầu, “Học cùng môn thông kê với chúng ta.” Nói xong đi thẳng về phía đó.

Hàn Tại Tư cũng nhận ra Vu Thần Khiết: “Em ấy có phải là người đã giải đáp vấn đề của giáo sư La hôm trước không?”

“Đúng.”

Nhìn thời gian, cách giờ bắt đầu trận đấu hơn nửa giờ nữa.

Vu Thần Khiết nhìn trên khán đài đông nghịt người, bắt đầu có chút lo lắng. Quả nhiên là Bán Kết, có rất nhiều người đến đây.

Vừa sắp xếp tư liệu vừa nghĩ đến các công việc cần chú ý của hạng mục, ngay đến cả có người đi tới cũng không phát hiện.

Nghiêm Mặc đi tới bên cạnh cô, lên tiếng hỏi: “Em tham gia thi biện luận à?” Xem kỹ một tài liệu trên bàn, trên bàn có từng chồng tài liệu được in ra.

Vu Thần Khiết đang đọc lại trên tay tài liệu, nghe có người hỏi mình, cô sợ hết hồn, theo phản xạ giờ tài liệu trong tay lên: “A, đúng vậy, là tôi!” Sau đó ngẩng đầu lên vừa đúng lúc nhìn thấy ánh mắt âm áp, và hai hàng lông mày khi khái.

Tại sao anh lại xuất hiện ở chỗ này?

Nghiêm Mặc nghe thấy lời của cô..., thì bật cười.

Vu Thần Khiết nhìn thấy nụ cười của anh thì cảm thấy hơi bức mình. Có gì buồn cười sao?

Bực tức đi qua, cô mới nhớ đến chuyện chào hỏi hai vị học trưởng: “Chào buổi tối học trưởng!” Làm học muội phải có lễ phép.

Nghiêm Mặc gật đầu, quay đầu nhìn chung quanh hội trường: “Tối nay có lẽ sẽ có rất nhiều người đến xem?” Trên khán đài đã có hơn một nửa người ngồi, mà cuộc tranh tài nửa giờ sau mới bắt đầu.

Vu Thần Khiết thở ra một hơi: “Chắc vậy á...!” Dù sao cũng là Bán Kết.

Nghiêm Mặc nhẹ cong khóe môi, hơi cười, gật đầu với cô: “Cố gắng lên!”

“Hả? Cái gì? A...., chắc chắn rồi ạ.” Vu Thần Khiết nghi ngờ mình bị mắc chứng mất tiếng.

Hai chữ cổ vũ này, được nói ra từ miệng anh lại mang một ý nghĩa khác.

Hân Tại Tư đứng ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện.

“Em hồi hộp phải không?” Nghiêm Mặc cười nhẹ một tiếng. Nụ cười dịu dàng tỏa sáng làm cho buổi tối mùa hè nóng bức hạ nhiệt đi rất nhiều.

Vu Thần Khiết nhanh chóng lấy lại tinh thần, cô xua xua tay: “Lúc này vẫn còn tốt, lúc trước còn lo lắng hơn nữa.” Vòng thi loại lần trước cô đã rất lo lắng.

Anh luôn khiến cho người khác có cảm giác mát lạnh, rõ ràng còn trời còn rất nóng, mà ánh đèn trong hội trường lại giống những hành tinh nhỏ đang chiếu sáng, trong lúc vô hình tăng thêm nhiệt độ hội trường, nhưng vừa thấy anh nhiệt độ mùa hè đã giảm đi rất nhiều.

Nghiêm Mặc nhìn thấy lớp mồ hôi mịn trên trán cô, đưa tay vỗ vỗ bả vai của cô: “Không nên lo lắng quá.”

Tay của anh vỗ bả vai của mình, rất nhẹ, lại truyền cho cô năng lượng.

Nhớ tới tiết thí nghiệm hôm đó, anh làm mẫu cho mọi người, đứng ở trên bục giảng thoải mái tự nhiên, đối với câu hỏi của sinh viên cũng trả lời rất nhiệt tình, nếu như hôm nay người tham gia thi biện luận là anh, anh cũng sẽ không lo lắng như cô đứng không?

Điên rồi điên rồi, Vu Thần Khiết đầu mày bị rút gân rồi. Vu Thần Khiết không còn gì để nói với chính bản thân mình.

Vu Thần Khiết đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội vàng nói: “Học trưởng, buổi tối ngày mốt là trận chung kết, nếu như tối nay chúng ta thắng, thứ tư sẽ phải tham gia trận chung kết, vậy có lẽ em chắc sẽ không tham gia được tiết thí nghiệm. Nói trước với anh một tiếng.” Đối với trận bán kết tối nay, mấy đội viên trong nhóm cô rất có lòng tin dành chiến thắng.

Nghiêm Mặc sáng khoái nói: “Vậy em không cần đến nữa. Coi như đã xin nghỉ rồi.” Dù sao cô ấy tham gia thi biện luận xem như cống hiến sức lực cho khoa.

quả nhiên Phương Úy Hân nói đúng, anh rất dễ nói chuyện.

Vu Thần Khiết nhớ đến lời nói của Lý Hồng, tiếp tục nói: “Học trưởng, hai nữ sinh khác trong lớp chúng ta cũng có chuyện muốn xin nghỉ không có cách nào đến tiết thí nghiệm được, chúng em muốn hỏi anh có thời gian rảnh không, giúp chúng em giảng một ít nội dung tiết thí nghiệm?” Thao tác thực hành, có người giúp các cô giảng một chút sẽ tốt hơn.

Lý Hồng cảm thấy vắng mặt tiết thí nghiệm sẽ tạo cho mình một tổn thất to lớn, nghĩ bất kể dùng phương pháp gì cũng muốn được nghe giảng lại tiết thí nghiệm, nên đã căn dặn nhiều lần nhờ Vu Thần Khiết nói với Nghiêm Mặc. Vu Thần Khiết gần đây si mê môn thống kê, cũng không muốn bỏ tiết thí nghiệm, cho nên đã đồng ý yêu cầu của cô ấy.

Nghiêm Mặc cau mày, hình như vẫn đang còn tiêu hóa nội dung cô nói.

“Khi có thời gian rảnh anh có thể dạy lại cho nhóm bọn em một chút được không?” Vu Thần Khiết hỏi vội.

Chẳng lẽ thánh lực của anh không tốt? Thì ra không chỉ thánh lực của cô có vấn đề.

Nghiêm Mặc lúc này mới hiểu ý cô: “Có thể! Lúc nào em rảnh thì nói với anh một tiếng là được.”

Hân Tại Tư đứng bên cạnh nghe hai người nói chuyện, lúc này đột nhiên nghĩ đến một chuyện: như thế này không phải thành thế giới hai người rồi sao?

A, không đúng, còn có hai nữ sinh khác nữa. Hàn Tại Tư nhớ lại lời nói trước đó của Vu Thần Khiết.

Vu Thần Khiết chỉ trong chớp mắt đã giải quyết được tất cả vấn đề: “Học trường, vậy anh chọn thời gian và địa điểm đi?”

Giọng nói Nghiêm Mặc nho nhã ấm áp: “Anh lúc nào cũng được. Khi nào em rảnh rồi thì liên lạc với anh.”

Liên lạc?

Vu Thần Khiết đầu óc trì trệ một lúc rồi do dự hỏi: “Nhưng em làm sao liên lạc với anh được?” Hiện tại anh trực tiếp xác định thời gian và địa điểm không được sao?

“Anh đưa số di động cho em, em ghi lại.”

Vu Thần Khiết sững sờ, Anh mới vừa nói cái gì?

Đang ngẩn ngơ, lại nghe thấy tiếng cười của Nghiêm Mặc: “Điện thoại di động của em đâu?”

Ah?

Tay của Vu Thần Khiết không khống chế được đưa vào túi, lấy điện thoại di động ra. Sau đó mới tỉnh táo lại.

Nghiêm Mặc đọc một dãy số.

Vu Thần Khiết cứng ngắc nhấn 11 chữ số, sau đó đọc lại một lần, thấy Nghiêm Mặc gật đầu xác nhận không sai mới nhấn nút lưu lại, rồi đưa điện thoại cất vào túi.

Đầu ngón trỏ, còn giữ tư thế ấn giữ phím.

Người ta nói “Có lòng trông hoa hoa chẳng nở Vô tình cảm liễu liễu mọc xanh” là như thế này đây

Bạn đang đọc truyện *Thần khiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Học Thêm

Phương Uy Hân và Lý Hồng vội tới cổ vũ cho Vu Thần Khiết. Lý Hồng vừa vào hội trường đã chạy đến nói chuyện phiếm với người quen, mà Phương Uy Hân vào đúng lúc nhìn thấy Nghiêm Mặc “Rất quan tâm” vở bài Vu Thần Khiết, chờ Nghiêm Mặc và Hàn Tại Tư vừa đi, cô ấy không kịp đợi chạy đến, nắm lấy tay Vu Thần Khiết nói: “Tớ nghe rồi nhé...”

Cô ấy còn nhấn mạnh từng chữ, đôi mắt như phóng ra ánh sáng: “Anh lúc nào cũng được, đến lúc đó em liên lạc với anh.”

Vu Thần Khiết cố gắng bình tĩnh: “Tớ hỏi anh ấy có thể dạy thêm cho tớ với Lý Hồng tiết thí nghiệm thông kê được không, cậu có muốn đi cùng không?” Cô nghĩ thầm chỉ cần Phương Uy Hân chưa nắm được chứng cứ, cô kiên quyết chối bỏ.

Cũng may tình cảnh này khá bình thường, bởi vì từ lần trước trong tiết thí nghiệm cô nói ra câu nói kinh thiên động địa “Nói nhảm” ra. Vu Thần Khiết với Nghiêm Mặc hoàn toàn không tiếp xúc với nhau.

Cô nắm lấy cánh tay Vu Thần Khiết: “Không sao, tranh thủ một chút, Nghiêm Mặc đáng đáp đẹp trai như vậy, cậu suy nghĩ đến chuyện này một chút? nếu như ngày nào đó chuyện tốt của hai người thành, kết quả thi cuối kỳ của lớp chúng ta nhất định sẽ rất tốt.” giáo sư La đã nói đề thi lần này cô ấy giao cho Nghiêm Mặc ra.

“Chờ tớ suy nghĩ đã” Vu Thần Khiết chột dạ, nhìn thấy Thương Trạch Thiêm đi đến, vội vàng thu tài liệu lại “Tớ đi trước.”

Nghiêm Mặc và Hàn Tại Tư sóng vai đi ra hội trường, từng nhóm từng nhóm sinh viên đến xem thi đầu đi vào hội trường, trong đó không ít sinh viên năm 2 học viện kinh tế, nhìn thấy Nghiêm Mặc đều lên tiếng chào, Nghiêm Mặc cũng chào lại bọn họ.

Hai người đi ra bên ngoài hội trường, Hàn Tại Tư nhìn tấm áp phích tuyên truyền ở ngoài cửa lớn, nói “Cuộc thi biện luận năm nay là lần đầu tiên sau năm năm học viện chúng ta tiến vào bán kết, vị học muội này đã lập công lớn cho học viện chúng ta.”

Nghiêm Mặc cũng nhìn vào tấm áp-phích, chỉ nói: “Môn thống kê em ấy học rất tốt.”

Hàn Tại Tư bỗng nhớ tới một chuyện, đề nghị: “Hạng mục chúng ta vừa nhận không phải đang thiếu một người sao? Nếu môn thống kê của em ấy tốt như vậy, có thể đề cử em ấy với giáo sư La”

Nghiêm Mặc nghĩ một lát rồi lắc đầu: “Thôi, em ấy còn phải tham gia thi biện luận.” Trong lòng anh với năng lực của Thần Khiết ngược lại không có gì để nói nữa, chỉ không muốn cô nhọc thêm mà thôi.

”Chuyện này cậu yên tâm đi —— thi biện luận cuối tuần đã xong rồi. Đến lúc đó cậu tìm thời gian hỏi cô ấy muốn tham gia không.” Hàn Tại Tư vỗ bả vai Nghiêm Mặc.

Buổi chiều Thứ năm tiết thống kê vẫn đông đủ như thường. Chuông vào học còn chưa có vang, lớp trưởng đang giành giật từng giây phút bài tập cho mọi người.

Vu Thần Khiết tìm được vở bài tập của bốn người chỗ lớp trưởng, trở lại chỗ ngồi chia cho ba người, mới vừa ngồi xuống nghe Phương Uy Hân nói: “Đẹp trai như vậy không tìm bạn gái rất lãng phí đó.....”

”Đang nói ai vậy?” Vu Thần Khiết mở bài tập của mình ra, trên tờ cuối cùng bài tập viết một chữ “A+” nhỏ như đồng xu năm hào.

”Còn có thể là ai nữa, chính là người chấm lên vở bài tập của cậu một chữ 'A+' đó.” Phương Uy Hân gõ gõ bài tập của cô.

Quả nhiên đang nói Nghiêm Mặc.

Mà lúc này nhân vật chính trong miệng mấy nữ sinh đang đứng trên bục giảng chuẩn bị PPT dùng trong giờ học.

Tiết Băng Băng ngồi bên cạnh nói: “Có lẽ tiêu chuẩn của anh ấy quá cao.”

Lý Hồng cũng gật đầu: “Xem ra tầm mắt của nghiên cứu tiến sĩ tương đối cao, chỉ có thể tìm tiến sĩ nữ để phát triển.”

Vu Thần Khiết nghe xong cảm thấy hơi mơ hồ, cô nhớ mang máng Phương Uy Hân từng nói với cô anh học năm bốn đại học mà, cô không nhận được hỏi: “không phải anh ấy đang học năm bốn à?”

”Ai nói anh ấy học năm bốn? !” Tiết Băng Băng nhăn mặt “Rốt cuộc cậu có phải sinh viên của học viện chúng ta không vậy”, “Anh ấy được cử đi học thẳng lên tiến sĩ, bây giờ đang học tiến sĩ năm nhất.”

Vu Thần Khiết không kim được nhìn bóng dáng dưới bục giảng.

Nghiêm Mặc đang nghiêng người điều chỉnh PPT, vẻ mặt rất chuyên chú, ánh sáng màn hình máy vi tính chiếu lên mặt của anh, khiến cho đường cong trên mặt anh hiện lên rõ ràng. Lúc này có hai nữ sinh đi đến bên cạnh anh nói với anh mấy câu, anh nghiêng đầu nghe xong nhìn xung quanh phòng học một cái, vừa đúng lúc chạm vào ánh mắt Vu Thần Khiết.

Ánh mắt của anh giống như con người anh vậy tạo cho người khác một cảm giác như một dòng suối trong suốt mát mẻ, con người đen nhánh có vẻ bình lặng.

Vu Thần Khiết biết mình nên cảm thấy chột dạ, nhưng mà phản ứng của cô rất trấn tĩnh thu hồi tầm mắt, cúi đầu tiếp tục xem bài tập vừa mới phát. Cô có thể nghe thấy tiếng đập thình thịch của trái tim mình, âm thanh đó lớn đến mức cô nghi ngờ Phương Uy Hân ngồi bên cạnh cũng nghe được rõ ràng. Trong lòng cũng bội phục định lực của chính mình: Vu Thần Khiết, định lực của mày càng ngày càng tốt rồi.

Nghiêm Mặc cũng nhanh chóng thu hồi ánh mắt, trả lời câu hỏi hai nữ sinh kia.

Vu Thần Khiết vừa nhìn bài tập vừa tính toán ở trong lòng.

Học tiến sĩ mà nói bình thường phải học năm năm.

Anh bây giờ học tiến sĩ năm nhất, mà cô đang học năm 2 đại học..

Như vậy, cô còn ít nhất bốn năm nữa

Lý Hồng dời tầm mắt đến vở bài tập của Vu Thần Khiết sách: “Oa, tại sao cậu được điểm A+?”

Vu Thần Khiết cố gắng kéo lại suy nghĩ đang bay xa của mình, nhìn vào chữ cái xanh dương trên vở bài tập, mặt dày trả lời Lý Hồng: “Bởi vì chữ của tớ đẹp.”

Trước đây môn thống kê của cô đều được “A”, lần này là lần đầu tiên đạt điểm “A+”, thời gian công sức bỏ ra cho môn học này không hề uống phí.

”Loại phương pháp tính ở đây có phải là phương pháp lần trước chúng ta thảo luận không?”

Sau lưng đột nhiên truyền đến giọng hỏi.

Tiếp đó vang lên giọng nói ấm áp: “Trước học bài đã, vấn đề này lát nữa tan học thảo luận.”

Hình như để nghiệm chứng cho giọng nói lịch sự kia, chuông vào học lập tức vang lên.

Ah? Anh đến phía sau từ lúc nào vậy?

Ánh mắt Vu Thần Khiết nhìn về phía bục giảng, chỉ thấy giáo sư La đã đứng trước máy vi tính chuẩn bị bắt đầu giảng bài.

Cô cũng không biết anh có nghe được mấy câu kia hay không, điều duy nhất có thể làm lúc này là ngồi thẳng người chuẩn bị nghe giảng.

Buổi tối Vu Thần Khiết trả mấy cuốn sách biện luận, sau khi trở lại ký túc xá ngồi ở trên giường làm bài tập bỗng nhiên nghe thấy Lý Hồng hỏi cô: “Vu Thần Khiết, lần trước không phải cậu hỏi Nghiêm Mặc việc học thêm à? Lúc nào chúng ta có thể học thêm được?”

”A, Tớ vẫn chưa hỏi thời gian và địa điểm.”

Vu Thần Khiết vội vàng lấy điện thoại di động ra bắt đầu soạn tin nhắn: học trường, em là Vu Thần Khiết, lần trước em có nói với anh vấn đề học thêm Thứ bảy chủ nhật anh có rảnh không?

Qua hai phút có tin nhắn đến: có thể, thứ bảy chủ nhật anh đều rảnh.

Vu Thần Khiết vội vàng hỏi: “Lý Hồng, Nghiêm Mặc nói thứ bảy chủ nhật anh ấy đều rảnh, cậu định khi nào đi?”

Lý Hồng suy nghĩ một chút nói: “Vậy thì bốn giờ chiều thứ bảy đi, chủ nhật tớ muốn dạo phố với Tiểu Tiết.”

Vu Thần Khiết gật đầu: “A. tớ hỏi anh ấy một chút.”

—— bốn giờ chiều ngày thứ bảy được không?

Lần này rất nhanh đã nhận được tin nhắn trả lời: không thành vấn đề.

Vu Thần Khiết đột nhiên nghĩ đến một vấn đề quan trọng, do dự hỏi anh: vậy chúng ta học ở phòng nào?

—— đến lúc đó các em đến phòng thí nghiệm của anh là được, quản lý học viện tầng 6 phòng 629.

Ha! Không những có thể học thêm, còn có thể thuận tiện đi thăm phòng thí nghiệm của anh.

Vu Thần Khiết rất vui vẻ trả lời: được.

—— trước khi các em tới nhớ nhắn tin trước cho anh

—— Vâng, cảm ơn!

Vu Thần Khiết vừa định cất điện thoại di động, đột nhiên trong đầu lóe lên một suy nghĩ, mở tin nhắn đầu ra đọc lại một lần nữa: có thể, thứ bảy chủ nhật anh đều rảnh

Thứ bảy chủ nhật đều rảnh —— nói cách khác anh không đưa bạn gái đi chơi.

Tầng chuyên dụng quản lý học viện 629.

Trong phòng thí nghiệm chỉ có Nghiêm Mặc và hai nữ sinh học nghiên cứu khác.

Vu Thần Khiết và Lý Hồng sau khi vào phòng thí nghiệm không hẹn mà cùng nhìn xung quanh phòng thí nghiệm một lần. Không gian rất rộng rãi, chỉ có ba chỗ ngồi, bên tường đặt hai giá sách, bên trong bày kín các bộ sách và hồ sơ.

Cuối cùng, ánh mắt Vu Thần Khiết dừng lại trên chỗ ngồi của Nghiêm Mặc.

Trên bàn bày một bộ máy tính tinh thể lỏng, trước màn hình tinh thể lỏng đặt hai cuốn sách. Cuốn phía trên có màu đen chữ đề mục màu vàng, phía dưới cuốn sách màu xanh trắng.

Là sách liên quan đến môn thống kê.

Hai nữ sinh kéo hai cái ghế ngồi bên cạnh nhìn anh làm thí nghiệm.

Lần này cơ bản đều là nội dung liên quan đến chương trình học, trước khi đến đây hai người đã đọc qua PPT thí nghiệm rồi, nên thoải mái theo kịp tốc độ của Nghiêm Mặc.

Lý Hồng vừa nghe vừa cố gắng ghi nhớ: “Chỗ này có thể chọn cự ly Euclid.”

Nghiêm Mặc yên gật đầu: “Đúng. Nếu như em không muốn chọn cự ly Euclid, cũng có thể chọn.”

Vu Thần Khiết đối với các tính năng SPSS đã tương đối quen thuộc, nên lúc nghe giảng nhẹ nhàng hơn.

Nhìn từ góc độ này, đường cong gò má của anh hết sức rõ ràng, sống mũi cao thẳng, hai con ngươi sau mắt kính, giống đầm nước nơi rừng sâu, trong sáng rạng ngời. Nhiệt độ màn hình máy vi tính tản ra, mặt của anh lại giống như vừa ngâm qua nước đá, mát mẻ trong lành.

Vừa đúng lúc anh quay đầu lại, “Nơi này nghe rõ chưa?”

Lý Hồng trả lời trước: “A... hiểu rồi ạ!”

Mặt Vu Thần Khiết nóng bừng đỏ ửng như ráng chiều, nhanh chóng xoay mặt nhìn về phía màn hình vi tính, bình tĩnh gật đầu: “Dạ, hiểu ạ.”

Nghiêm Mặc nghi ngờ tại sao mặt sinh viên nữ này đỏ lên, là phòng thí nghiệm quá nóng sao?

Rõ ràng có mở điều hoà không khí mà.

Lý Hồng vẫn còn nghiên cứu biểu đồ trên màn hình máy vi tính, không để ý đến nhiệt độ không khí xung quanh Thần Khiết đang dần tăng lên.

Mười mấy phút trôi qua, thí nghiệm biểu thị kết thúc.

Lý Hồng đứng lên: “Em đã hiểu rồi. Cảm ơn anh.”

Nghiêm Mặc mỉm cười, “Không cần khách khí. Nếu như còn chỗ nào không hiểu thì nói cho anh biết.”

Vu Thần Khiết nắm điện thoại di động trên bàn lên, chào tạm biệt anh: “Học trưởng, vậy chúng em đi trước nhé.”

Ra khỏi phòng thí nghiệm, Lý Hồng vừa đi vừa nói: “Học riêng đúng là hiệu quả hơn, ở trong phòng máy lúc giảng bài tớ nhìn không rõ lắm.”

”Có điều đây là tiết thí nghiệm cuối cùng rồi.”

”Đúng vậy.”

Trước khi đến đây Lý Hồng có hẹn với một bạn nữ khoa kế toán, đi ra đây tầng chuyên dụng quản lý học viện cô vội chạy về phía phòng tự học.

Vu Thần Khiết muốn đi siêu thị mua sữa chua, nhớ đến mấy ngày trước Phương Uy Hân la hét muốn ăn mì ăn liền, nên cầm điện thoại di động lên nhắn tin cho Phương Uy Hân, đưa điện thoại lên nhìn màn hình, mới phát hiện có cái gì đó không đúng.

Điện thoại di động của cô hình nền điện thoại hình một thân cây. Mà bây giờ điện thoại di động trên tay cô hình nền điện thoại chỉ có một màu.

Không thích hợp một chút nào ——

Cô đưa tay vào trong túi cầm ra một chiếc điện thoại nữa.

Bây giờ cô có hai chiếc điện thoại di động trong tay.

Kiểu dáng và kích cỡ giống nhau như đúc.

Như vậy điện thoại di động bên tay trái là của.

Nghĩ tới đây, Vu Thần Khiết cảm thấy đau cả đầu.

Ai có thể nói cho cô biết, tại sao cô lại làm ra chuyện mất thể diện như thế này chứ a.a?

Bạn đang đọc truyện *Thần khiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đầu Đường

Vu Thần Khiết quay lại một mình, đứng từ xa nhìn lên khu nhà cao tầng quản lý học viện.

Bây giờ quay lại đưa cho anh.

Nhân lúc anh chưa phát hiện ra mất điện thoại quay lại đưa điện thoại cho anh.

Đang chuẩn bị nhấc chân lên bước đi, điện thoại di động bên tay trái đột nhiên vang lên.

Vu Thần Khiết giật mình, giờ tay lên, cuộc gọi đến hiển thị dãy số quen thuộc, là số điện thoại nội bộ đại học E.

Cô đứng ở đó do dự có nên nghe máy không, mà tiếng chuông vẫn tiếp tục vang lên.

Suy nghĩ mấy giây, cuối cùng vẫn nhấn nút nhận cuộc gọi, lấy dũng khí nói: “A, xin lỗi, tôi không phải là chủ nhân chiếc điện thoại này.”

”A lo.”

Đầu kia điện thoại di động truyền tới âm thanh mát mẻ mà dịu dàng.

Là giọng nói của Nghiêm Mặc.

Trong lòng Vu Thần Khiết ngàn vạn lần hối hận, lập tức nói: “Học trưởng, em là Vu Thần Khiết, một trong hai sinh viên lúc này trong phòng thí nghiệm.”

Trong điện thoại di động truyền ra giọng nói dịu dàng: “Ừ, anh biết mà.”

Đúng là xong rồi.

Trong lòng Vu Thần Khiết kêu gào, một tay khác ôm trên trán, vội vã nói tiếp: “Xin lỗi, lúc vừa rồi em không cẩn thận cầm điện thoại di động của anh. Bây giờ em lập tức đến trả cho anh.” Nếu như bây giờ trên mặt đất có một cái hố, cô nhất định sẽ nhảy vào ngay, sau đó sẽ không bò ra ngoài nữa.

”Không có việc gì, không cần phải gấp.” Nghiêm Mặc hơi dừng lại, “Em bây giờ đang ở đâu?”

”Cái gì? Em đang ở ngã tư siêu thị.”

”Vậy em ở đó chờ anh...anh bây giờ đi qua.”

”Như vậy phiền anh quá, em quay lại phòng thí nghiệm là được.”

”Không có gì, anh cũng chuẩn bị đi, em ở đó đợi lát, anh qua đó bây giờ. được không?” Giọng nói hết vô cùng lịch sự. Đối với tâm trạng hốt hoảng của cô, anh có vẻ cực kỳ nhân nhả.

Nghe giọng nói của anh, ánh mặt trời chiếu xuống trên đầu không còn nóng bức như lúc này nữa, Hình như việc không cẩn thận cầm nhầm điện thoại của anh cũng không quá ngại nữa.

Vu Thần Khiết cúi đầu nhìn đèn tín hiệu màu xanh, gật đầu: “Ừm, có thể.”

Đã hơn bốn giờ rưỡi chiều, ánh sáng mùa hè tràn ngập trong sân trường. Nơi xa dãy nhà quản lý học viện bị ánh nắng mặt trời chiếu vào tản ra ánh sáng nóng bức.

Vu Thần Khiết nhìn điện thoại di động của anh, trong đầu đột nhiên toát ra một cái ý nghĩ: có thể xem tin nhắn và cuộc gọi trong máy của anh không?

Điện thoại di động của anh và điện thoại của cô từ bên ngoài cho đến chức năng giống nhau như đúc, sử dụng nó chắc chắn không gặp khó khăn gì.

Nhưng cô có suy nghĩ của kẻ trộm nhưng không có gan như họ.

Vu Thần Khiết xoay đầu nhìn về phía sân bóng rổ xa xa, xem sinh viên đang chơi bóng rổ.

Nhìn như vậy khoảng năm phút đồng hồ, quay đầu trở lại thì nhìn thấy Nghiêm Mặc đạp lên ánh mặt trời màu vàng đi tới.

Thời khắc buồn bực, bị kích, đầu đón nhất vẫn phải tới.

Vu Thần Khiết chờ anh đi đến trước mặt, lập tức đưa điện thoại di động cho anh, rồi cúi người chào: “Ngại quá! ngại quá !” cô chưa từng gặp trường hợp nào lúng túng như vậy. Nếu để Phương Úy Hân biết có lẽ cô ấy sẽ cười nửa ngày luôn.

Nghiêm Mặc lắc đầu nhận lấy điện thoại di động, dùng nụ cười ấm áp an ủi cô: “Không sao.”

Anh không sao, cô thì lại có sao đó.

Trong lòng Vu Thần Khiết buồn bã.

Phía sau anh cách đó không xa sân vận động lớn nhất đại học E, mặt trời treo giữa không trung, Vu Thần Khiết đột nhiên cảm thấy ánh sáng sao mà chói mắt quá, anh chàng trước mắt đẹp trai lịch sự như vậy, nhưng tại sao cô lại cầm nhầm điện thoại của anh?

Càng nghĩ càng buồn bực.

Không biết vì sao tâm trạng của cô hơi sa sút. Nghiêm Mặc nhẹ nhàng nói: “Điện thoại di động của chúng ta kiểu dáng giống nhau, nên cầm nhầm cũng không có gì.”

Vu Thần Khiết ngẩng người một lát, tiêu hóa câu nói vừa mới nghe được, theo bản năng móc điện thoại di động từ trong túi tiền của mình ra, “Ah? Làm sao anh biết?”

Nghiêm Mặc cười nhắc nhở cô: “Ngày đó lúc bọn em thi biện luận, anh đã thấy điện thoại di động của em. . . .”

Vu Thần Khiết cũng nhớ tới, nhìn anh cười như gió xuân, buồn bực trong đáy lòng cũng dần dần tan đi: “À. Đúng rồi.”

Nghiêm Mặc đưa điện thoại di động bỏ vào trong túi quần, nhìn học muội này một cái, đột nhiên hỏi: “Em ăn cơm chưa?”

Vu Thần Khiết hơi sững sờ: “Chưa ạ.”

”Như vậy, cùng anh ăn chung được không?”

Ah?

Vu Thần Khiết đem tâm trạng đang xuống thấp quảng sang một bên bình tĩnh gật đầu: “được.”

Lúc này thời gian đang sớm, lại là mùa hè, cho nên trong phòng ăn sinh viên cũng không nhiều, hai người mua thức ăn rồi chọn một bàn ngồi xuống.

”Cuộc thi biện luận của các em kết thúc chưa?”

Vị học trưởng này đúng là cả ngày ở trong phòng thí nghiệm không quan tâm đến chuyện gì cả —— hầu như sinh viên cả học viện đều biết học viện kinh tế thi biện luận thua trường luật đứng ở vị trí thứ hai.

”Kết thúc rồi, khoa chúng ta thi thua trường luật.”

Anh gật đầu, “Bình thường em có bận không?”

”Cái gì? Cũng bình thường ạ.”

Thật ra thì gần đây rất bận, hai tuần lễ trước vì chuẩn bị thi biện luận hầu như tới hôm nào cô cũng về ký túc xá lúc 11 giờ đêm, có hai cuốn sách về môn thống kê mượn ở thư viện sắp hết hạn hạn rồi, cô lại không cam lòng tâm chưa xem xong đã phải trả, vì vậy ngay tiết học không quan trọng bình thường cô dành thời gia để xem tiểu thuyết bây giờ cũng dùng để xem sách thống kê.

Vu Thần Khiết càng lúc không hiểu không rõ tại sao anh muốn hỏi vấn đề này, nên trả lời theo thực tế: “Trước đó đã thi xong ba môn rồi, còn có bốn môn nữa, không nhiều lắm.”

Nghiêm Mặc đặt đĩa xuống, “Phòng thí nghiệm bọn anh tháng này nhận một hạng mục, muốn tìm một sinh viên phụ giúp phân tích số liệu, em có muốn tới không?”

Ngày hôm nay cuối cùng cô cũng cảm nhận được cảm giác giống như vợ chồng Quách Tĩnh Hoàng Dung rơi xuống vách đá rồi ngồi Bạch Điêu bay trở về vậy.

Trong phòng ăn sinh viên đến càng lúc càng nhiều, phía sau anh sinh viên bê thức ăn đi lại không ngừng, anh ngồi ở đối diện, phong cách dịu dàng lịch sự, Vu Thần Khiết nhớ tới một câu nói: có một số người ngồi ở một chỗ không nói gì, nhưng phong cách chính là một bức tranh.

Cô nhìn người đối diện, không nhịn được hỏi: “Cái đó, em đến có vấn đề gì không?”

Anh cười cười, trong giọng nói tràn đầy tin tưởng: “Môn thống kê của em học tốt như vậy, tuyệt đối không có vấn đề.”

Trái tim Vu Thần Khiết lỡ một nhịp đập, cố gắng học môn học này như vậy, hôm nay đã được hỏi báo.

Trong phòng ăn ồn ào, tiếp tục vang lên giọng nói của anh: “Hơn nữa, nếu như thật sự gặp chỗ không hiểu, có thể hỏi anh.”

Ra khỏi phòng ăn, Vu Thần Khiết chỉ tay về hướng khu sinh hoạt: “Em đi bên này.”

Nghiêm Mặc gật đầu đi về phía khu sinh hoạt, “Đi thôi.”

Ah?

Nghi ngờ lại nghi ngờ, nhưng có thể cùng anh đi chung một đoạn đường, có sao không đi?

Nghiêm Mặc đi cùng cô đến dưới lầu, “Em ở nơi này?”

”Đúng vậy. Đang ở tầng bốn.” Thì ra anh đưa cô trở về.

Anh ngẩng đầu nhìn theo phương hướng cô chỉ, sau đó thu hồi ánh mắt: “Vây cứ như vậy đi. Nếu như có vấn đề gì, lúc nào cũng có thể hỏi anh.”

”Được, cảm ơn.”

Vu Thần Khiết cùng anh chào tạm biệt, đi vào ký túc xá, vừa bước lên bậc thang đã gặp bạn cùng ký túc cô nói chuyện với bạn học mấy câu, lúc lên đến tầng bốn, điện thoại di động rung lên báo có tin nhắn:

Cho em A+ không chỉ vì chữ viết của em đẹp, chủ yếu là do phương pháp làm của em rất tốt.

Ngày hôm đó những lời cô nói anh đều nghe thấy.

Vu Thần Khiết nhìn điện thoại di động thật lâu, nghe phía sau có giọng nói của nữ sinh, mới nhớ tới mình đang đứng ở trong hành lang, vội vàng đứng sang bên cạnh.

Cảm giác càng ngày càng thích một người là cảm giác như thế nào?

Thì Vu Thần Khiết nghĩ có lẽ tình huống của cô lúc này chính là như vậy.

Kết quả chính là: cô phát hiện mình càng ngày càng thích vị học trưởng này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần khiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ngắm nhìn

Vu Thần Khiết nói chuyện với giáo sư La sau đó đến toà nhà quản lý học viện bắt đầu hạng mục nghiên cứu.

Trong phòng thí nghiệm có ba nghiên cứu sinh và hai sinh viên chưa tốt nghiệp. Ngoài Vu Thần Khiết còn sinh viên năm bốn đang làm luận án bảo vệ tốt nghiệp cũng giúp đỡ hạng mục này, trong phòng thí nghiệm còn một máy vi tính không có ai dùng bây giờ thuộc về Vu Thần Khiết. Nghiêm Mặc giúp cô cài mấy phần mềm cần dùng cho hạng mục.

Nói đến giúp một tay, thật ra thì chuyện Vu Thần Khiết có thể làm cũng không nhiều. Cô chủ yếu là phụ trách một số cơ sở dữ liệu phân tích và biểu đồ, mà phần lớn nội dung hạng mục đều do Nghiêm Mặc và Hàn Tại Tư hoàn thành. Sau đó phòng thí nghiệm lại nhận một đề tài, Hàn Tại Tư bị Giáo sư La rút ra khỏi nhóm đề nghiên cứu đề tài mới.

Kỳ 2 năm thứ hai đại học thứ còn bốn môn học chính, và hai môn phụ nữa, Vu Thần Khiết biết nếu như muốn tiếp tục được ở lại phòng thí nghiệm làm hạng mục thì thành tích không thể hạ xuống được, bởi vì ban ngày bắt kể học cái gì cũng tập trung 100% tinh thần.

Từ tối thứ hai tới thứ sáu, hôm nào Vu Thần Khiết có rảnh đều đến phòng thí nghiệm giúp, chủ nhật chỉ cần không có việc gì cũng đến phòng thí nghiệm. Lúc cô ở phòng thí nghiệm ngày nào không nhất định đều làm một hạng mục, thỉnh thoảng Nghiêm Mặc sẽ để cô làm việc khác, có lúc nhờ cô hỗ trợ kiểm tra báo cáo lúc rảnh rỗi thì mang theo sách SPSS học, gặp chỗ không hiểu thì trao đổi với Nghiêm Mặc, chủ nhật mấy sinh viên cùng phòng thí nghiệm sẽ ăn chung bữa cơm.

Lần đầu tiên ở trong phòng thực nghiệm nhìn Nghiêm Mặc sửa bài tập thống kê cho mọi người, Vu Thần Khiết không nhịn được hỏi anh: “Học trưởng, tại sao lúc anh sửa bài tập lại dùng bút đen?”

Anh hơi sững sốt, hình như đây là lần đầu tiên bị hỏi vấn đề như vậy: “Nơi này anh không có bút đỏ.”

Sự thật rõ ràng.

Chẳng qua Vu Thần Khiết chưa bao giờ nghĩ đến câu trả lời đơn giản như vậy lại vô cùng phù hợp với logic.

Cô đột nhiên nhớ đến 《Slamdunk》 trong Lăng Nam Điền Cương huấn luyện viên rất tức giận hỏi Lưu Xuyên Phong tại sao lại lựa chọn đến Tương Bắc đi học, Lưu Xuyên Phong rất bình tĩnh nói một câu “Bởi vì gần”.

Ngược nam sinh bị cô hỏi, nở nụ cười như tinh tế như mưa Xuân, ảm áp mà dịu dàng: “Em thích người khác dùng bút màu đỏ giúp em sửa bài tập hả?”

Vu Thần Khiết lắc đầu: “Cũng không phải. Chỉ là trước kia quen nhìn giáo sư dùng bút màu đỏ sửa bài tập, cho nên lần đầu tiên nhìn chữ màu đen không quen lắm, bây giờ cảm thấy màu đen rất được.”

Có một lần ở trong phòng thực nghiệm Vu Thần Khiết thấy Nghiêm Mặc sử dụng SAS, sau mấy lần đứng ở phía sau nhìn cô hỏi một câu “Phần mềm

này có dễ dùng không”, kết quả ngày hôm sau Nghiêm Mặc cài phần mềm SAS này vào máy tính cho cô, còn cho cô mượn hai cuốn sách. Vu Thần Khiết cứ như vậy bắt đầu học tập SAS.

chỗ tốt của việc học SAS là: đây không phải là chương trình bắt buộc của môn Thống kê, cho nên Nghiêm Mặc dứt khoát chỉ cho cô toàn bộ thao tác. Có đôi khi cô đang thao tác trên máy vì tính lúc anh đi qua sẽ dừng lại dạy cô.

Vu Thần Khiết cảm thấy cuộc sống như thế rất tốt.

Chủ nhật, Thư viện đại học E.

Đến tầng một, Vu Thần Khiết cầm cuốn sách trên tay giơ cao về phía Lý Hồng: “Cậu đi bên kia đợi tớ...tớ đi trước mượn vài cuốn sách.”

“Được, vậy tớ ra bên ngoài chờ cậu.” Lý Hồng đi tới gần cửa chính, mở điện thoại di động lên gọi nhắn tin.

“Đã biết. Tớ mượn xong sách sẽ ra tìm cậu.”

Nghiêm Mặc đứng ở phía ngoài hành lang phòng đọc sách tầng hai nghe điện thoại, sau khi kết thúc trò chuyện đóng điện thoại di động lại, lúc vô ý nhìn xuống thấy một nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Đại sảnh thư viện tầng một thông thẳng đến tầng ba, đứng ở hành lang tầng hai có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh ở đại sảnh tầng một.

Cửa chính thư viện được làm bằng thủy tinh, ánh mắt trời màu vàng chiếu vào qua tấm thủy tinh, chiếu xuống sàn nhà cẩm thạch của đại sảnh tầng một, trải dài một dải vàng, chậm rãi di động dưới chân cô.

Trên tay của cô ôm một chồng sách, khoảng ba bốn cuốn sách đều rất dày, đi đến bàn mượn sách. Cô mặc một chiếc áo T shirt màu tím nhạt và một chiếc quần jean màu xanh lam, ăn mặc đơn giản nhưng toát lên sức sống của tuổi trẻ.

Nghiêm Mặc di chuyển tầm mắt dời về phía chồng sách trên tay cô.

khoảng cách giữa tầng một và tầng hai không xa, xuyên qua thấu kính cuối cùng anh cũng nhìn rõ bìa mặt của cuốn sách trên cùng kia: lớp nền màu đen, mặt trên bìa là năm chữ cái màu vàng to, phía dưới cuốn sách là hình vẽ màu lam trắng vô cùng quen thuộc.

Tất cả đều rất quen thuộc.

Là sách thống kê tháng trước anh vừa mới xem qua.

Anh cất điện thoại di động, lấy khay chống trên lan can tầng hai, lẳng lặng đứng đó nhìn bóng dáng đang đứng trước bàn mượn sách tầng một, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, trong con ngươi đen nhánh dần dần hiện lên ánh sáng mà trước nay chưa từng thấy.

Cô đang cúi người nói chuyện với nhân viên bàn mượn sách, gò má được bao phủ trong một lớp ánh sáng màu vàng kim, giống như che lên một tầng lụa mỏng

Có hai nữ sinh đi ra từ phòng đọc sách tầng hai, một người trong đó nói khẽ nói với bạn đi cùng: “Nhìn, Sinh viên nam bên kia kìa.”

Một người khác cười trả lời: “Giống như một bức tranh.”

Nam sinh mặc quần ka-ki màu đất và áo sơ mi sáng màu, tay phải chống lan can, nhìn say sưa một góc nào đó dưới đại sảnh tầng một, ánh sáng chiếu lên người của anh, tạo thành hiệu ứng ánh sáng không đồng nhất gò má cong nhẹ nhàng mà ôn nhã, con ngươi đen nhánh không chuyển động, một bên mặt cực kỳ đẹp.

Thời gian vào thời khắc này giống như dừng lại.

Sau khi làm thủ tục mượn sách xong, Vu Thần Khiết ôm chồng sách kia đi ra cửa chính thư viện.

Mà sinh viên nam đứng trên hành lang tầng hai, cũng thu hồi ánh mắt.

Anh cúi đầu nhìn điện thoại ở trong tay, lẳng lặng suy tư điều gì.

Lý Hồng nhìn chồng sách trên tay Vu Thần Khiết nói: “Lần sau cho dù bài tập môn thống kê cậu được A++ hoặc là A+++, tớ cũng không cảm thấy kỳ quái nữa.”

Cô là một sinh viên học tập rất nghiêm túc, thành tích tất cả các môn đều không tệ, nhưng đối với môn thống kê thì chỉ học giới hạn trong sách giáo khoa. Không giống như Vu Thần Khiết đối với tất cả môn học khác yêu cầu không cao, duy nhất chỉ có môn thống kê lại dùng hết sức để học tập và nghiên cứu.

Vu Thần Khiết rút cuốn sách phía dưới cùng ra: “Quyển sách này đặc biệt mượn cho cậu và Phương Uy Hân đọc.”

Lý Hồng vội vàng nhận lấy: “Tiểu thuyết à? Cảm ơn cảm ơn!”

Sáng thứ tư là tiết quản lý tài chính

Thời tiết càng ngày càng nóng, buổi trưa sau khi ăn cơm xong Vu Thần mua một cây kem que, vừa ăn vừa đi về phía ký túc xá .

Kết quả vừa đến đầu đường gặp Phương Uy Hân hấp tấp đạp xe đạp đến.

Phương Uy Hân nhảy xuống xe đạp, sau đó ném xe cho Vu Thần Khiết : “Vu Thần Khiết, tốt quá! Cậu đúng là cứu tinh của tớ! Tớ không có thời gian, cậu đạp xe đạp về giúp tớ được không?”

“A... Được.” Vu Thần Khiết đỡ xe đạp, sau đó nhận lấy chìa khóa.

Đầu đường này cách ký túc xá lâu rất gần, đi bộ một phút liền đến.

Vu Thần Khiết dắt xe đạp đến dưới lầu ký túc, lúc này mới phát hiện ra cái vấn đề: kem que cô còn chưa ăn xong, phải sao để khoá xe đạp bây giờ?

Cô nghĩ một lát rồi dùng răng cắn que kem, lấy chìa khoá treo giỏ xe đạp ra, cúi người xuống khoá xe đạp.

Lúc rút chìa khoá ra đứng thẳng người dậy, nhìn thấy Nghiêm Mặc đứng cách đó năm mét nhìn mình.

Tại sao Anh lại ở chỗ này?

Vấn đề đầu tiên Vu Thần Khiết nghĩ đến là điều này.

Sau đó mới nhớ tới miệng mình đang ngậm một cây kem.

Lần này, hình tượng mất hết toàn bộ rồi.

Ngay lập tức, đầu của cô như muốn nổ tung. Núi lở tuyết tan, sấm sét vang dội, sóng biển xô bờ, đủ các loại gầm rú.

Vu Thần Khiết nhanh chóng đưa tay lên lấy que kem xuống, sau đó mới gật đầu chào anh, trong âm thanh có cảm giác nghẹn ngào: “Chào Học trưởng!”

Hoàn toàn mất hết hình tượng rồi.

Ai có thể nói cho cô biết, vì sao lúc cô mất mặt nhất luôn gặp anh?

Hoặc là nói: tại sao anh luôn xuất hiện đúng lúc cô mất mặt nhất như thế này?

Nghiêm Mặc cười cười, cô gái này thật đáng yêu.

“Ừ. Chào em.”

Nghiêm Mặc đi về phía cô, nói tiếp: “Anh đến tìm em.” Giọng nói ôn hòa khẽ giảm đi nhiệt độ mùa hè.

“À? Có chuyện gì vậy ạ?” Tim Vu Thần Khiết khẽ run lên, nhìn nụ cười dịu dàng trước mặt quên hết tình cảnh lúng túng lúc nãy hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thần khiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Lá rơi

Hôm nay anh mặc một chiếc quần màu nâu nhạt và áo sơ mi vuông sáng màu, không biết đứng dưới ánh mặt trời đội cô bao lâu rồi.

Ánh mắt Nghiêm Mặc chăm chú nhìn cô, “Điện thoại di động của em hết pin rồi phải không?”

Vu Thần Khiết bất chấp que kem chưa ăn xong ném vào trong thùng rác đặt dưới gốc cây, sau đó lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra ngay ngừng quơ quơ trước mắt anh: “A, máy em hết pin thật, ngại quá!”

Anh lắc đầu khước môi không kìm được khẽ cong, nụ cười ôn hoà giống như loại trà ngon vừa được ngâm xong: “Hạng mục mà chúng ta đang làm bên công ty đầu tư cử người tới, chiều nay có cuộc họp báo cáo tình hình tiến triển của hạng mục. Em có rảnh không?”

Vu Thần Khiết hơi do dự nói, “Học trưởng, họp, em có cần thiết phải đi không?”

Chuông điện thoại di động vang lên, Nghiêm Mặc lấy điện thoại ra nhìn, sau đó thả lại túi quần, giương mắt nhìn chăm chú vào cô, lông mày thon dài khẽ nhíu lên: “Em không muốn đi?”

“Không phải! chẳng qua trước kia em chưa từng đến những nơi như thế, không biết nên làm những gì.” Cô còn chưa chuẩn bị.

“Chuyện này em không cần lo lắng, báo cáo PPT đã làm xong, do anh nói.” Học sinh bên khu dạy học đi qua đi lại không ngừng, lúc họ đi qua, Nghiêm Mặc nhẹ nhàng kéo cô sang một bên ký túc, “Nếu như em không muốn đi thì anh có thể nói với Giáo sư La.”

Đùa gì thế! Tại sao không đi chứ!

Vu Thần Khiết lập tức nói: “Em đi!” Âm lượng tăng cao một cách đột ngột.

Cho dù đi không có quyền lên tiếng nhưng nhất định học được rất nhiều việc, hơn nữa còn được ở chung với anh thêm mấy giờ.

Bọn họ đứng dưới thân cây lớn ngoài cửa ký túc xá, gió mùa hè thổi qua, có mấy chiếc lá cây bị thổi rơi, bay qua bay lại rồi rơi xuống mặt đất.

Nghiêm Mặc đem thời gian địa điểm nói ra, Vu Thần Khiết ghi nhớ, “Ừm, đã biết.”

Anh đột nhiên vươn tay, hướng về phía chiếc lá trên đầu cô.

Vu Thần Khiết hoàn toàn sững sờ đứng ở đó, nhìn ngón thon dài trắng nõn của anh lấy lá cây từ trên đầu cô xuống.

Mặc dù cả động tác chỉ mất hai đến ba giây, xuyên qua thấu kính đến ánh mắt cô mỗi động tác trong tích tắc cũng giống như một bức tranh được kéo thật dài.

Vu Thần Khiết với mấy bạn cùng phòng ký túc đã ở cùng nhau được gần hai năm, đi qua đi lại dưới gốc cây này cả ngàn vạn lần, thỉnh thoảng sẽ có vài phiến lá rơi xuống từ thân cây này, nhưng từ trước đến nay Vu Thần Khiết không cảm thấy được sự trao đổi chất của cây lại là một chuyện tốt đẹp đến như vậy.

Đó là một phiến lá hơi vàng, phiến lá cuộn một nửa, cuống lá dài khoảng hai đốt ngón tay, nằm trên tay anh.

Cô nhìn về phía anh, đôi mắt đen nhánh của anh thu toàn bộ ánh mắt trời trên sân trường, nhẹ nhàng sinh ra nhiệt độ.

Trong lòng cô rung động, rất muốn nói gì đó với anh chứ không muốn cứ như vậy mà tạm biệt, vì vậy hỏi anh: “Học trường, vừa rồi anh từ chỗ nào đến đây vậy?”

Nghiêm Mặc chỉ tay về phía căn tin cách đó không xa: “Anh vừa ăn cơm với Hàn Tại Tư ở trong căn tin. Ăn cơm xong cậu ấy đi trước.”

Vậy anh đã đợi cô mấy phút rồi.

Gió mùa hè mát mẻ nhẹ thổi vài cọng tóc anh bay bay, bỗng nhiên cô không dám nhìn thẳng vào anh.

Nghiêm Mặc khẽ cười, đưa tay vỗ vỗ bả vai của cô, sau đó chỉ tay vào đỉnh đầu: “Trời nắng, em mau vào đi.”

“A, được ạ. Hẹn gặp lại.”

Vu Thần Khiết nói tạm biệt với anh rồi đi vào ký túc xá.

Hội nghị buổi chiều rất thuận lợi

PPT làm rất tốt, báo cáo vô cùng hoàn mỹ, người bên công ty phát triển hạng mục không tìm ra khuyết điểm gì, chỉ tạm thời đổi một phần số liệu, nhưng cần tiến hành phân tích và thống kê số liệu này một lần nữa.

Sau khi hội nghị kết thúc Vu Thần Khiết và Nghiêm Mặc cùng nhau rời khỏi phòng học, Nghiêm Mặc cười xin lỗi cô, “Vu Thần Khiết, những số liệu kia làm phiền em phân tích thêm lần nữa.”

“Không phiền. Thời gian của em còn nhiều mà.” Trong lòng Vu Thần Khiết chỉ hận không có nhiều số liệu hơn một chút nữa, như vậy hạng mục có thể làm lâu hơn một chút. Dĩ nhiên, cô chưa từng hi vọng làm tiếp hạng mục, là một thành viên của tổ, cô không hi vọng hạng mục không tiến triển gì.

Khóe môi anh nhíu lên một đường cong đẹp mắt, “Đừng vất vả quá, có vấn đề gì lúc nào cũng có thể hỏi anh.”

Vu Thần Khiết vui vẻ làm tư thế chào cò với anh: “Ừm, Em biết rõ.”

Nhớ ngày đó cho dù lấy được số đtdd cũng không dám tùy tiện nhắn tin cho anh, hiện tại vì làm việc cùng nhau nên liên lạc cũng nhiều hơn.

Trong lòng Vu Thần Khiết vui vẻ: cùng nhau làm chung một hạng mục thật là tốt!

Buổi tối có một tiết học môn phụ, Vu Thần Khiết chạy nhanh về ký túc xá tắm rửa. Mặc dù từ trước đến giờ cô không hứng thú lắm với môn phụ này,

mỗi lần đi học không phải đọc tiểu thuyết thì làm bài tập môn khác, nhưng cho tới bây giờ chưa từng trốn học.

Sau khi tắm xong cô vội vàng lau khô tóc, bạn học Lý Hồng ngồi ở trên giường nghiêm túc tuyên bố: “Vu Thần Khiết, tớ muốn thông báo cho cậu một tin tức tốt và một tin tức xấu. Cậu muốn nghe tin nào trước?”

Bàn tay đang lau tóc của Vu Thần Khiết dừng lại, “Có phải tiết học môn phụ hôm nay được nghỉ không?”

“Trời ạ! Chơi không vui chút nào! Chưa gì đã đoán trúng rồi. Tại sao cậu không phối hợp với tớ chứ.” Lý Hồng vẻ mặt mất hứng.

“Tin tức xấu là gì?” Vu Thần Khiết mỉm cười lúm đồng tiền như hoa, hỏi.

Cuối cùng Lý Hồng cũng cười đắc chí, vút cho cô một ánh mắt ám chỉ “Cuối cùng tớ cũng thu hoạch được”: “Tin tức xấu chính là khóa học môn này hoãn lại một tuần.”

Hôm qua Vu Thần Khiết cùng Phương Uy Hân đi siêu thị mua mấy cái thạch hoa quả, chưa ăn cái nào, lúc ra cửa thuận tay cầm bốn cái bỏ vào ba lô.

Lúc đi vào phòng thí nghiệm, theo thói quen cô luôn nhìn về hướng khác. Ah, anh không ở chỗ ngồi của mình.

Trong phòng thí nghiệm chỉ có hai người.

Nghiêm Mặc nghiêng nửa người, đang hướng dẫn sinh viên năm bốn Phan Văn sửa chữa luận văn tốt nghiệp: “Thay đổi chỗ này một chút nữa.”

Buổi tối ánh đèn trong phòng thí nghiệm rất sáng, màn ảnh máy vi tính phản xạ trên mắt kính của anh, anh mặc một chiếc áo T shirt bằng cotton màu xám, vàng trần nhẹ nhàng gương mặt điển trai, vì cúi người nên áo dán lên phần lưng của anh hiện lên đường cong rõ ràng, khuôn mặt nhìn nghiêng càng lúc càng đẹp.

Mặc dù Phan Văn ngồi ngay ngắn trước máy vi tính, nhưng lực chú ý của anh không tập trung như Nghiêm Mặc, nghe được tiếng vang lập tức quay đầu lại, “Ah, Vu Thần Khiết, em đến rồi à?”

Nghiêm Mặc ngồi dậy, xoay nửa người, tay phải vẫn đặt trên con chuột, “Tối nay các em có tiết học môn phụ mà?”

Vu Thần Khiết nhìn thấy trong giây phút anh quay đầu lại ánh mắt dường như đột nhiên phát sáng.

Mặc dù cô không nhớ rõ trước đây từng nói với anh tối nay bọn cô có lớp phụ, nhưng lúc này trên đường tới phòng thí nghiệm cô gặp vài người, cho nên quen với vấn đề này, theo bản năng trả lời: “Giáo sư bọn em tạm thời có việc, tiết học hoãn đến tuần sau.”

Cô lấy thạch hoa quả từ trong ba lô ra đặt trên bàn mỗi người một cái, nụ cười như hoa hoà đều cảnh vào mùa hè từng bông từng bông nở rộ: “Học trưởng, ăn thạch hoa quả.”

Nhớ tới bóng lưng gầy lúc này cô thầm nghĩ đúng là không có một chút thịt nào, giống như đứa trẻ sinh thiếu tháng vậy, may mắn là cô đưa thạch hoa quả tới cho anh ăn.

“Oa, có đồ ăn thật tốt.” Phan Văn đưa tay cầm lên.

Giữa mùa hè nóng bức, tối nay Vu Thần Khiết mặc một chiếc quần jeans và áo T shirt ngắn tay, nhưng lại quên nghĩ đến nhiệt độ trong phòng thí nghiệm, mới ngồi trước máy vi tính chưa tới nửa giờ cánh tay của đã nổi lên một lớp da gà, hơn nữa còn hiện rất rõ trên da.

Nghiêm Mặc ra ngoài nghe điện thoại, Phan Văn đang sửa chữa luận văn tốt nghiệp, thỉnh thoảng có tiếng gõ bàn phím vang lên.

Vu Thần Khiết nhìn mấy lần về phía chiếc điều khiển từ xa đang cắm trên vách tường, đang suy nghĩ có nên điều chỉnh nhiệt độ cao hơn một chút không.

Trong phòng thí nghiệm Phan Văn sợ nóng nhất, mỗi lần anh bước vào phòng thí nghiệm chuyện đầu tiên chính là xem nhiệt độ điều hoà có cao hơn 20 độ hay không, nếu cao hơn 20 độ điều chỉnh thấp xuống, thấp hơn 20 độ sẽ điều chỉnh thấp hơn nữa, lấy hành động thực tế để bảo vệ suy nghĩ của mình “Không có nhiệt độ thấp nhất, chỉ có thấp hơn nữa.” Khi đó Vu Thần Khiết đã mặc quần dài, không cảm thấy lạnh, bây giờ mới cảm nhận được ở trong phòng thí nghiệm mặc một chiếc quần dài chính là yếu tố quan trọng bảo vệ tính mạng mình.

Vu Thần Khiết thả con chuột ra, kéo ghế đến gần máy vi tính một chút,, như vậy có thể tránh không khí lạnh từ máy điều hoà.

Thật ra làm như vậy chỉ tránh được đầu gió thôi. Phòng thí nghiệm một khi đóng cửa sổ mở điều hoà thì giống như mặt thất vậy, không khí lạnh leo lan toả mọi góc ngách trong phòng

Cửa phòng thí nghiệm bị đẩy ra, Nghiêm Mặc đi vào, ánh mắt mát lạnh dừng trên cô một chút, rút chiếc điều khiển từ xa trên tường ra điều chỉnh tăng nhiệt độ, rồi đem điều khiển từ xa thả lại chỗ cũ.

Trong lòng Vu Thần Khiết thở dài nhẹ nhõm, sau đó tinh thần phấn chấn tiếp tục vẽ biểu đồ.

Cô cảm giác được học trưởng hình như càng ngày càng săn sóc cô. Chẳng lẽ là ảo giác của cô?

Không đúng. Biểu đồ này về không đúng.

Đã là lần thứ tư rồi.

Vu Thần Khiết nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính, chẳng lẽ nhiệt độ của phòng quá thấp dẫn tới khả năng thao tác SPSS của cô cũng giảm xuống theo?

Thói quen nhìn về phía bóng dáng kia.

Anh vừa sửa xong bài tập môn thống kê, hình như nhận thấy ánh mắt chăm chú của cô, anh đứng lên đem chồng bài tập đẩy đến trong góc bàn.

Sau đó đi tới bên cạnh cô cúi thấp người nhẹ giọng hỏi: “Thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thần khiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đêm hè (END)

“Biểu đồ về không đúng.” Vu Thần Khiết buồn bực nói.

Nghiêm Mặc bảo cô dịch ghế sang một chút, “Anh xem một chút.”

Mùi sữa tắm dễ ngửi nhẹ nhàng khoan khoái bay vào mũi, giống như một làn gió mát mùa hè xuyên qua sân trường, nhẹ nhàng đi vào chóp mũi.

Vu Thần Khiết buông con chuột ra, đồng thời chuyển ghế sang bên cạnh.

Anh cầm chuột, chuyên chú nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính, áo T shirt chất vải mềm mại buông xuống bên cạnh cô.

Giống như gợn nước trong suốt.

Trời ạ, cô thật sự muốn kiểm tra chất vải bộ quần áo trên người anh.

Cô lặng lẽ duỗi tay về phía chiếc áo T shirt kia nhưng đến lúc gần chạm đến chiếc áo màu xám thì dừng lại.

Nếu như bị anh phát hiện thì làm sao bây giờ?

Thôi, nếu như bị anh phát hiện thì bịa tạm lý do gì đó cũng được.

Tay tiếp tục duỗi ra phía trước, thật nhẹ nhàng cẩn thận, sau đó rút cuộc cũng chạm đến chất vải mềm mại đó, cảm giác hơi lạnh, là vạt áo T shirt, bị không khí máy điều hòa nhiệt độ thổi mát lạnh.

Trong lòng Vu Thần Khiết sợ hãi chính bản thân mình: Vu Thần Khiết, mày càng ngày càng dầy mặt rồi.

Trong phòng thí nghiệm chỉ có tiếng gió thổi ra từ máy điều hòa không khí, tiếng vận hành của máy vi tính và tiếng di chuyển click chuột, nhưng mà đứng vào lúc này, con chuột đột nhiên dừng hoạt động, tiếp theo là giọng nói trong trẻo phát ra.

“Nói này ——”

Vu Thần Khiết lập tức tỉnh táo lại, buông tay ra, đưa mắt nhìn sang màn hình máy vi tính, “A! Cái gì?”

Nghiêm Mặc di chuyển chuột kéo tới khung thuộc tính của biểu đồ, thao tác bình thường nhanh nhẹn trôi chảy khẽ chậm lại, “Em xem, nơi này không thể chọn khoảng cách gần nhất.”

Bàn tay vừa mới chạm qua áo T shirt giống như nắm lấy bàn ủi vậy, nóng bỏng lạ thường.

Đối với những lời anh vừa nói không nghe vào được hoàn toàn, chỉ nghe qua mà thôi.

May là lúc này anh cũng đang nghĩ gì đó, giảng giải không dễ hiểu như những ngày bình thường, có lẽ là anh cũng cảm nhận được điểm này, cho nên anh nói chậm lại thêm một lần nữa. Lúc này Vu Thần Khiết hết sức chăm chú nghe giảng, cuối cùng cũng nghe vào. Mặc dù không tiếp thu hoàn toàn ngay lập tức, nhưng tối thiểu không mất mặt.

Nghiêm Mặc buông chuột ra, nhìn trên màn hình máy vi tính có thể thấy được ảnh ngược của một người, sau đó anh đứng lên, “Em thử về tiếp một lần nữa xem, nếu vẫn không được thì gọi anh.”

Vu Thần Khiết ngồi trước máy vi tính dựa theo anh nói về tiếp một biểu đồ, sau đó dùng bộ phận Cập Nhật số liệu tiến hành phân tích. Cô đang chăm chú nhìn vào máy vi tính, đột nhiên nghe được giọng nói Phan Văn: “Nghiem Mặc, Vu Thần Khiết, tớ đi trước.”

Vu Thần Khiết đáp một tiếng, sau đó nhìn thời gian phía dưới bên phải máy vi tính, thì ra sắp mười một giờ rồi. Cô lưu tài liệu lại sau đó tắt máy.

Nghiem Mặc cũng đã tắt máy vi tính, từ trên chỗ ngồi đứng lên, “Đi thôi, anh đưa em trở về.”

Vu Thần Khiết hơi sững sờ.

Sinh viên chưa tốt nghiệp ở đây ký túc phía đông đại học E, mà ký túc xá nghiên cứu sinh được bố trí ở phía tây sân trường. Không thuận đường một chút nào.

Sau đó cô nghe thấy anh bổ sung thêm một câu: “Một mình em đi không an toàn.”

Trong lòng Vu Thần Khiết nghĩ, lúc này mình tới đây cũng đi một người mà.

Chẳng qua cô không hề nghĩ đến chuyện từ chối.

Hiện tại gần sang tháng sáu, ánh sao mùa hè xa xa trên bầu trời đêm chóp chóp loé sáng xinh đẹp vô cùng, tăng thêm vài phần thần bí cho đêm hè.

Bởi vì đã qua mười một giờ đêm, trong sân trường sinh viên đi lại cũng không nhiều, chỉ lác đác mấy người.

Vu Thần Khiết chậm rãi đi cùng anh về ký túc xá của mình.

“Học trưởng, sau này anh có phải được giữ lại trường giảng dạy không?”

“Bây giờ nói những chuyện này còn quá sớm.”

Trên trận bóng rổ truyền đến âm thanh đánh cầu, thỉnh thoảng có xe hơi chạy trong sân trường, ánh đèn màu cam xa xa chiếu thẳng vào đối diện.

Bọn họ đi qua đường cái, anh đổi đi sang phía bên trái cô. Mới bắt đầu Vu Thần Khiết không biết tại sao anh lại đổi sang bên trái, lúc này bỗng nhiên phía sau có một chiếc xe hơi chạy qua, bánh xe đè nát chướng ngại vật trên đường cái, tiếng vang theo đường cái tràn ra xung quanh.

Lúc này cô mới hiểu hành động của anh là để cho cô đi phía trong cho an toàn.

Nam sinh đi bên cạnh toả ra hơi thở thanh mát gương mặt điển trai, trong lòng Vu Thần Khiết thỉnh thoảng nhảy loạn, lấy dũng khí hỏi “Học trưởng, anh có bạn gái chưa?”

Nếu không dám nói thẳng, như vậy thì tìm hiểu tình địch trước đã.

Cô biết mình to gan lớn mật, nhưng cô không muốn hối hận.

Tối nay thời cơ tốt như vậy, tại sao không hỏi cho rõ

Dù sao bóng đêm rất tối, anh không thấy được biểu cảm trên gương mặt của cô.

Anh sững sờ một chút, ngay sau đó nhìn về phía cô, trong mắt loé lên tia sáng, “Không có.”

—— không có.

Rốt cuộc cũng nghe được đáp án muốn nghe nhất.

“À.” Một tiếng đáp lại, giọng điệu kéo thật dài.

Vu Thần Khiết cảm thấy mặt mình nóng bừng, nếu như lúc này có người ném một miếng thịt bò lên trên mặt cô chắc chắn sẽ nướng chín, trong lòng cô thầm oán bản thân quá hèn nhát, trọng điểm là câu nói sau kia, nhưng cô lại không có can đảm nói tiếp. Trong lòng tự khinh bỉ bản thân, biện thủ tốt nhất đội biện thủ đầu mất rồi, nói ra đều cảm thấy quá mất mặt.

Trong lòng cô không ngừng giãy giụa, rốt cuộc vẫn nói, “Học trưởng, vậy nếu như.”

Nếu như em làm bạn gái anh thì như thế nào?

Đợi chút, lời như thế vừa nói ra khỏi miệng sẽ không cách nào quay lại được nữa.

Cô cố gắng đem lời còn sót lại thu hồi trong bụng.

Một giây kế tiếp, trong lòng lại bắt đầu hối hận: nếu cứ như vậy, câu nói trước đó không còn ý nghĩa gì nữa rồi?

Cô đang hỏi hân bỗng nghe thấy anh nói: “Trước hôm nay không có.”

“A, cái gì?” Vu Thần Khiết vẫn còn suy nghĩ câu anh vừa nói, đầu óc cô lúc này vận hành hơi thất thường.

Bỗng nhiên anh dừng bước lại, chăm chú nhìn cô: “Như vậy, em có bạn trai chưa?”

Vu Thần Khiết chưa bao giờ biết rằng con người của một người có thể sâu thẳm đến như vậy.

“Không có.” Mặc dù đầu của cô không được ổn định lắm, nhưng vẫn bắt kịp nhịp, trả lời rất nhanh.

Tròng mắt đen ánh của anh sáng lóe lên, ánh sao đêm hè cũng không sáng chói như ánh mắt anh: “Vậy bắt đầu từ bây giờ em suy nghĩ một chút được chứ?”

“Hà..? Cái đó —— là sao?”

Anh không đợi câu trả lời của cô, đã trực tiếp lấy hành động để biểu thị.

Anh vươn tay, cúi đầu tìm tay trái của cô, cầm chặt, “Anh có thể dặt tay của em được không?”

Tay bị một bàn tay nóng ấm khác vây quanh, mang đến giác quan kỳ diệu, trong giây phút đó bầu trời đêm trên đầu cô dường như có pháo hoa đang nổ rộ.

Không biết mình đi về ký túc xá như thế nào, cũng không biết làm sao leo lên được tầng bốn ký túc xá.

Trong túc xá, Lý Hồng ở trên giường nhắn tin với bạn trai, Phương Ủy Hân đang dùng điện thoại di động lướt tin tức giải trí, Tiết Băng Băng đến phòng tắm rửa mặt.

Vu Thần Khiết không biết mình làm thế nào rửa mặt xong, ý thức biến trở về rõ ràng hơn sau khi nằm trên giường.

Không nhớ cứ như vậy đi ngủ, cô không nhận được cảm điện thoại di động ra gửi tin nhắn: “Học trưởng, mới vừa nói anh thật sao? Em không phải đang nằm mơ chứ?”

Qua mấy phút anh gửi tin nhắn trả lời: “Tại sao vẫn chưa ngủ?”

“Không ngủ được.”

Rất nhanh anh trả lời lại: “Là thật, tuyệt đối không phải nằm mơ. Còn gọi anh là học trưởng?”

Trong căn phòng tối đen vừa nhỏ hẹp, nhưng trong không gian nhỏ mà đen đó cô nhìn tin nhắn trên màn hình di động kia, trong lòng ngọt ngào giống như mật ong chảy thành dòng suối nhỏ.

Cầm điện thoại di động cùng anh nói rất nhiều thứ, sau cô hỏi anh bắt đầu chú ý đến cô khi nào, anh nói: “Lần đầu tiên học tiết thí nghiệm cơ học.”

Chính là lần cô ở trước mặt cả lớp nói từ “Nói nhảm” đó.

Được rồi, cô biết cô mất mặt rồi.

Càng về sau cô có vẻ nghiêm đặt câu hỏi, định làm mặt dày tiếp tục hỏi anh: “Vậy làm anh biết em cũng thích anh?”

Anh rất kiên nhẫn trả lời: “Có một lần ở thư viện vừa lúc nhìn thấy em mượn cuốn《 môn thống kê cao cấp 》”

Vu Thần Khiết hoàn toàn ngây ngẩn, lục lại hết trí nhớ trong đầu, nhớ lại tình cảnh lúc ấy, cô nhớ mang máng đó là một buổi sáng ánh mặt trời vô cùng tươi tốt.

Thời gian qua một lúc lâu cô mới đánh ra một câu: “lúc đó anh ở thư viện?”

“Lúc đó anh ở tầng hai. Vừa lúc gặp em đi mượn sách.”

Choáng quá thì ra người này đã biết lâu rồi.

Khu nhà ở nghiên cứu sinh.

Khác so với ký túc xá sinh viên chưa tốt nghiệp, nhà ở nghiên cứu sinh điều kiện tốt hơn, mỗi gian phòng túc xá chỉ có hai người, không chỉ có máy điều hòa không khí, mỗi người còn có một cái bàn riêng.

Nghiêm Mặc mở Laptop ra đọc bản báo cáo thống kê giao thông, nhìn thời gian góc dưới bên phải máy tính, đã sắp 12 giờ rồi.

Cuộc sống của anh luôn luôn có quy luật, chuyện gì cũng theo điều lệ, rất ít thức đêm, chẳng qua tối nay ở trong phòng thí nghiệm bị cô ấy nắm lấy áo

một lát, sau đó cũng không vào được chữ nào nữa, nên đành phải trở lại túc xá tiếp tục xem tài liệu.

Mặc dù rất muốn cùng cô nói chuyện, nhưng anh nhớ sáng sớm ngày mai tám giờ cô còn có lớp, vì vậy gửi tin nhắn cho cô: “Đi ngủ sớm một chút nhé. Sáng mai em còn có lớp.”

Anh thậm chí ngay cả việc mai cô có tiết cũng biết.

Lần này trái tim Vu Thần Khiết hoàn toàn bị mật đường ngấm mềm rồi, cảm thấy trong đầu dường như có hàng ngàn cây kẹo đang bay qua.

Rất ngoan ngoãn trả lời anh: “Ừm, anh ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Nhìn tin nhắn của anh một cái, sau đó tắt máy ngủ.

Buổi tối ngày hè này, cô ngủ một giấc ngọt ngào nhất từ trước đến nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Thần khiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.